

NO LI PREGUNTIS A LA CANA

la seqüela més inquietant de GranOtaku

... la nit de Nadal ha estat llarga pels nois de la casa: entre borratxera i borratxera, les hores se'ls han escapat sense que ni se n'adonessin. I a tres dies per acabar l'any, s'estan escarxofats al menjador, desitjant una nova dosi del dolç licor de l'oblit que els ajudi a esborrar tota la merda que, dia rere dia, els toca viure. Innocents, no hi ha prou alcohol al món per desfer-se de tot això...

- Oujì: No? Tú estás seguro de eso? Nunca se sabe...

- Zoro: Qui ha dit res d'oblidar? Jo el que vull és emborratxar-me fins caure rodó i no despertar més. Segur que dinar és molt millor que estar-se aquí.

- Hitsugaya: Us veig optimistes.

- Atobe: Sí, igual que los salmones en época de cría. Vamos, chavales, que es Navidad!

- Hiba-chan: A mi que em despertin quan els SWAT entrin a rescatar-nos.

JA JA JA JA JA JA JA JA JA JA!

- Kid: Bona, aquesta. A nosaltres no ens salvarà ningú. Estem condemnats.

- Zura: Va, una mica d'alegria, que ens tenim els uns als altres!

- Atobe: Ni lo menciones.

- Hiba-chan: Qui ha dit que tenir a ningú és el remei a res?

- Zura: Que tens mal d'amors, Hibari?! Fiu, fiu!

- Hiba-chan: Tens sort que tinc mal, en general. Sinó, ja t'hauria fet saltar les dents amb els tonfaa.

- Zura: És que no feu res més que beure toooooot el dia i m'estic avorrint molt. Ningú sap cap història d'aquestes de Nadal? Sí, home, les típiques que s'expliquen a la vora de la xemeneia!

- Oujì: En la chimenea terminarás tú como no cierras el pico.

- Atobe: Ahora que lo dices, yo me sé una donde cabeza de sapo pierde el ra —

- Zoro: No, tu no! Ja en vam tenir més que suficient amb el Conte de Nadal aquell que ens vas fer empassar. Més no, gràcies.

- Oujì: Pues yo lo disfruté.

- Hitsugaya: Crec que vas ser l'únic.

- **Atobe:** Y si lo hacemos a dedo?

... ..

- **Kid:** “Fer” i “dit” en una mateixa frase, una frase teva, no són bona combinació.

- **Atobe:** Os van a dar mucho por el culo.

- **Zoro:** Precisament, el que volem evitar. A veure, qui va ser el primer en caure, ahir per la nit?

- **Ouji:** Kid.

- **Kid:** L’Ouji.

- **Hitsugaya:** L’Atobe.

- **Atobe:** Cabeza de sapo.

- **Zoro:** Atobe, si has de mentir, que sigui creïble. I va ser en Hibari. T’ha tocat.

- **Hiba-chan:** Si ja ho sabies, per què preguntes?

- **Zoro:** Perquè estic begut.

- **Hitsugaya:** Vas caure abans que en Kid?!

- **Atobe:** Es que le puse un somnífero en el vodka.

- **Hitsugaya:** Per què?!

- **Hiba-chan:** Tu què creus?! En fi, una història, eh? De com dormir al camp? De sang i vísceres? D’invasions alienígenes? De què?

- **Zura:** De gatets que juguen amb conill —

DE TERROR!!

- **Hiba-chan:** Doncs jo no en sé, d’aquestes.

- **Ouji:** Pues ponle imaginación, joder! A ver... un misterio susurrante... una casa donde Cristo perdió el gorro... unos desgraciados que paguen el pato... una fuga masiva... medicamentos caducados... cosas así!

- **Atobe:** Eso me suena mucho a nuestra propia historia.

- **Hitsugaya:** Quina part? La que som uns desgraciats o la dels medicaments caducats?

- **Zoro:** Tot.

- **Kid:** A veure, què us sembla la trista història d’un noi que ha perdut la simetria a la seva vida i aquesta s’ha convertit en un infe —

OUT!

- **Zoro**: Això no fa por, fot pena. Tant és. Tu improvisa.

- **Hiba-chan**: Com vulgueu. Però si no us agrada, a mi no em vingueu amb hòsties. A veure...

... deixant-se endur per la màgia del moment i l'alcohol, sobretot l'alcohol, els nois de GranOtaku s'endinsen en el món dels somnis, les il·lusions...

..... *No li preguntis a la caixa*

Diuen que ningú sabia d' on va sortir aquella joguina. Que ningú sabia qui l'havia comprat. O quan. Però era allà, i generacions de nens hi havien conviscut. Formava part de la casa. I de les vides dels nens que per allà havien passat; habitava en els seus records.

Era una caixa de fusta simple, sense decorar, prou gran per no passar desapercebuda, prou petita per no cridar l'atenció. Cap color, cap relleu. Res. Només una tanca de llautó.

No hi havia cap nen o nena a la Casa que no l'hagués tingut, com a mínim, un cop a les mans. Els era impossible evitar-ho, la caixa els atreia com la llum a les lluernes. L'havien de tocar, ho necessitaven, igual que l'aire que respiraven, però si algú els hagués preguntat el perquè, cap d'ells ho hauria sabut dir. Cada cop que arribava un nen nou, la caixa ho sabia, ho notava i l'ambient a la Casa canviava, es feia més pesat, més feixuc, més insuportable. Sobretot a la Sala de Jocs; allà era sufocant. Els nens l'evitaven, com si els fes por estar-hi. I els adults no s'hi apropaven, com si poguessin sentir el xiuxiueig de la caixa. Al final, però, algú n'escoltava la crida i s'hi atansava. La sostenia entre les seves mans, un cop més.

Els nens no hi jugaven, només la miraven de lluny. I mormolaven. Explicaven històries sobre la caixa, sobre què contenia, sobre què feia. Però mai la obrien, mai. Només l'observaven. I se sentien observats. I a les nits d'hivern, quan més fred feia, quan la gèlida mossegada de la neu que envoltava la Casa els anava a trobar al llit, recordaven la caixa. I tremolaven. De fred o de por, ningú ho hauria pogut dir.

El noi nou va arribar un dia fred de desembre, entre glaç i vent, mentre la Casa dormia. Ningú el va veure. Ningú el va sentir. Ningú va sortir a rebre'l. Només la caixa ho va saber abans que els altres. I va contenir l'alè; feia tant temps que ho esperava. Feia tant temps que l'esperava. Res l'aturaria aquesta vegada.

"Ho heu sentit? Ha arribat un nou!"

"Això diuen. Com serà?"

"Jo he sentit dir a la Doctora que és massa gran per estar aquí."

"Ja n'hi ha, de grans."

"I si l'han portat, serà per algun motiu, no?"

“Vés a saber.”

La Casa era un caos. Tots els nens, grans i petits, volien saber com era el nouvingut. Tots volien ser els primers a veure'l. Estaven tan emocionats que cap d'ells es va adonar que l'ambient havia començat a canviar, com sempre que venia algú nou. Aquesta vegada, però, hi havia alguna cosa més: expectació. Si algú hagués fet un cop d'ull a la caixa, hi hauria vist quelcom diferent, com una lluentor. Tènue, massa subtil per veure-la però prou present per sentir-la. Però ningú hi va pensar. Ningú en va fer cas.

“Ei! És al despatx del Director! Va, som-hi!”

En Hibari es mirava ara al Director, ara a la Doctora. Ni ell mateix sabia què punyeta hi feia, en un lloc com aquell. Només recordava haver despertat al bell mig de la carretera. I la pudor a querosè. Una pudor que se li havia enganxat a la roba, al cabell, a l'ànima. I la veu. Una veu que el cridava, que l'arrossegava pel bosc, una veu que el va portar fins aquella Casa deixada de la mà de Déu. I ara s'estava allà, palplantat, en una habitació que feia olor a menta i cigars. Tots dos adults se'l miraven com si fos d'un altre món, com si haver arribat fins allà fos la proesa de les proeses. Com si estigués prohibit. Vés a saber què en feien, amb els nens d'aquella Casa. Eren nens perduts, nens que ningú volia. No se'ls trobaria a faltar.

“Bé, Hibari, sembla que, per ara, et quedaràs amb nosaltres.” – va dir el Director.

“Si, noi, benvingut. Et fa mal res? Saps si estàs malalt?” – va preguntar la Doctora.

“Creu que si estigués malalt, hauria estat capaç d'arribar fins aquí amb la que ha caigut aquesta nit? Estaria criant malves sota qualsevol arbre si la meua salut no estigués feta a prova de bombes.”

“No ens atakis, Hibari. No et volem cap mal. Però has d'entendre que hi ha moltíssims nens al nostre càrrec. No podem córrer el risc que emmalalteixin.” – li explicava la Doctora mentre li indicava amb un moviment de cap que ja podia sortir. – “Abans d'anar a la teua habitació, vull que vinguis amb mi a la infermeria. Et faré una revisió i, si tot està bé, seràs lliure.”

“Genial.”

Fora del despatx, tothom esperava impacient la sortida de qui seria el seu nou company. Les nenes volien una noia més gran, algú que els fes de germana. Els nens creuaven els dits perquè fos un noi, algú que s'ho passés tan bé com ells fent la punyeta a les nenes. Els més grans es preguntaven amb qui d'ells hauria de compartir habitació.

“A mi que no me l'encolomin. No en vull saber res.”

“Tu ja tens company d'habitació, talòs.”

“Doncs trobo que seria molt bon moment per canviar-lo.”

“¿Y puede saberse qué te molesta de mí, exactamente?”

“Per on podria començar?”

“¡Suficiente! Ya sale.”

La porta es va obrir i en Hibari va sortir al passadís. Desenes d’ulls se’l van mirar; alguns il·lusionats, d’altres decebuts. I uns altres contents, extasiats gairebé. Els va buscar, va buscar la persona que se’l mirava així, però no la va veure. Enseguida va notar com un munt de manetes l’agafaven i l’estiraven.

“Vine a jugar!”

“A pares i a mares!”

“A futbol!”

“No! Sempre igual! Deixeu-nos-el a nosaltres!”

“Les nenes només sabeu jugar a pares i a mares. Sou unes burres! Burres! Burres!”

“Ja n’hi ha prou! En Hibari se’n ve amb mi a la infermeria. Després ja l’empipareu. Per aquí.” – li va indicar la Doctora. En Hibari la va seguir, no sense deixar de mirar un últim cop enrere, a veure si localitzava aquells ulls, aquella mirada que el tenia atrapat.

“¿Creéis que lo ha notado?”

“Tothom ho fa. Tard o d’hora.”

“Tu més tard que d’hora.”

“Era un acudit?”

“No, però si vols te n’explico un qu—”

“Nois, comporteu-vos. Sou els més grans, hauríeu de donar exemple als menuts.” – va recriminar el Director al grup dels grans, sis nois alts i cepats, que se’l miraven com si no hi fos.

“No hem fet res, Director. Només veníem a donar la benvinguda al nou.”

“Ja, segur que sí. Per cert, allò que em vàreu demanar, allò dels canvis d’habitació. Denegat. I no, no penso escoltar més súpliques ni arguments de pati d’escola. Ja teniu una edat. Comporteu-vos. I ara, a fer el que sigui que estàveu fent.” – i dit això, el Director va tornar al seu despatx, tancant la porta darrera seu.

“Doncs me’n torno al llit.”

“No si yo puedo evitarlo.”

“M’encantaria poder veure’ls per un foradet quan estan sols.”

“¿En serio? Yo prefiero arrancarme los ojos y bañarlos en sulfumán.”

I com si no hagués passat res, tothom va reprendre el seu dia amb total normalitat. Però alguna cosa els rosegava per dins. Alguns no se n'havien adonat, d'altres ho sospitaven però només uns pocs havien sentit el soroll de l'engranatge que comença a girar. L'arribada d'aquell noi havia estat un punt d'inflexió però, què significava, exactament?

“Descorda’t la camisa. Respira fondo. Deixa-ho anar.” – no era una infermeria gaire gran. Ni tampoc gaire ben proveïda. I era fosca. – “I ara la boca. Digues “Aaaaaah”.” – li va dir la Doctora.

“No tinc cinc anys.”

“Et sorprendria saber la de persones que són incapaces de fer una cosa tan simple com obrir la boca. Espera a conèixer a en— Sí?” – els cops a la porta eren insistents. Massa per tractar-se d’una nimietat, massa poc per ser una urgència. – “A veure, qui diantre fa tan xivarri?” – però darrera la porta no hi havia ningú.

“Estan ben educats els nens d’aquí, eh?”

“No siguis tan dur. Estan emocionats perquè hi ha un nou amic amb qui jugar.”

“No sóc un ninot d’acció, jo. Més els valdrà jugar amb una pedra, que els farà més cas.”

“Ja ja ja, com sou els adolescents. En fi, sembla que tot està bé. Ja et pots vestir.”

“I la meva habitació?”

“Ah, cert. Al segon pis. Agafa les escales que trobaràs al final del passadís. Oh, per cert! L’esmorzar serà d’aquí a mitja hora. Però això ja t’ho explicaran ells. De nou, benvingut Hibari.” – li va dir la Doctora amb un somriure als llavis. Un somriure vermell com la sang. I fals, fals com els somnis i esperances dels nens i nenes que vivien en aquella Casa.

Quan va sortir, no l’esperava ningú. Tampoc en tenia ganes. En Hibari només volia ficar-se sota els llençols i oblidar on era. Oblidar aquella sensació d’ofec que li oprimia els pulmons. I volia trobar la veu, aquella veu anònima que l’havia dut fins aquella Casa.

“Així que benvingut, eh? Ni que m’estiguessin esperant.” – capficat com estava en els seus propis pensaments, en Hibari va enfilel el passadís en direcció contraria a la que li havia dit la Doctora. A mig camí, aquella sensació de ser observat va tornar. Per bé que va mirar a banda i banda, no va poder veure a ningú. Però la sensació de fred al clatell persistia.

I la veu va tornar. Una veu suau i melosa, càlida i alhora esgarrifosa. Com mil punyals de gel obrint-se camí cap al cor. Una veu que l’atreïa i l’atemoria. Una veu de la que no podia escapar. I la va seguir. Darrera seu, algú l’observava, algú que va córrer passadís enllà quan va veure on es dirigia.

Seguint la veu, va arribar a la Sala de Jocs. La porta estava tancada. Amb clau? Fos qui fos la veu, estava allà dins. L'havia de veure, l'havia de conèixer. Preguntar-li perquè ell. Preguntar-li com. El pom de la porta estava calent. Tenia un tacte desagradable. Tots els seus sentits li deien que fes mitja volta i marxés, que tenia un llit calentó esperant-lo dos pisos més amunt. Però no podia, simplement no podia...

“Si jo fos tu, no l’obriria. Encara.”

“I per què no?”

“Perquè no hi som tots. Perquè seria una falta d’educació. Perquè no coneixes les regles. Perquè, perquè, perquè. Et podríem donar moltes raons.”

“Pero la principal es porque el rubio y su séquito están de bacanal.”

“Lo veo difícil; mi séquito está justo aquí. Y no soy rubio. Querdio, ¿cómo has podido olvidar algo así?”

“Sabem què se sent quan, bé, quan la sents. Però no has de tenir pressa, no deixis que et marqui el ritme. Quan t’hagi conegut, et deixarà tranquil. Un temps.”

“Al final, sempre et fa tornar, però.”

“Aleshores, hi ha algú allà dins?”

“Més o menys. Ja ho veuràs. Tens gana? Perquè jo en tinc moltíssima i amb la tonteria que som els grans, sempre ens toca esmorzar els últims.”

“Siempre se terminan las tortitas justo antes de que el menda pueda apropiarse de ellas.”

“¡Pues andando, que es gerundio!”

En Hibari no volia marxar, volia veure què hi havia allà dins. Necessitava sentir la veu un cop més. Però va seguir al grup pel passadís, cap al menjador. Es va prometre a ell mateix que no marxaria d’aquell lloc abans no hagués entrat a la Sala de Jocs. Perquè marxaria, d’això n’estava convençut. Igual que també sabia segur que aquella veu li portaria problemes.

Podia sentir com totes les mirades se li clavaven al damunt. No hi havia cap nen, nena ni adult que no se’l mirés encuriolit. Dels petits en notava l’expectació, la il·lusió. Dels grans, la recança. Només el Director i la Doctora semblaven aliens a aquest sentiment. Del primer en podia percebre l’interès. De la segona, la indiferència, una sensació que ja havia experimentat altres vegades; a casa, a l’escola, entre els companys... Tot i així, li semblava que hi havia alguna cosa més. La va mirar als ulls. I no hi va veure res.

“Faries bé de mantenir les distàncies amb ella. És una bruixa.”

“I jo que pensava que tots éreu una gran família.”

“¿Eso te han dicho?”

“¡Ui que troleros!”

“Aquí, la única familia que compta és la que se t’endú lluny. La resta és interès.”

“Tampoc cal exagerar. És una mica difícil conviure amb els adults. Nosaltres no en volem saber res, d’ells, i ells s’encaparren massa en formar part de la nostra vida. Però, no és aquesta la seva feina?”

“No és vocació? Quina sorpresa.”

“Vocació? Ja! Dubto molt que la Doctora pensés que acabaria en un lloc patètic com aquest quan va començar medicina. No, aquesta dona té algun compte pendent amb la justícia. Segur.”

“Oye, tú, el nuevo. ¿Eres de sueño ligero? Porque nos vendría bien alguien que le echará el ojo al explorador nocturno éste, que luego somos el resto quiénes nos comemos los marrones.”

“Sí, será que tú no la lías parda cada cuando te da la gana, ¿no te jode!” – en Hibari va pensar que si s’hagués quedat a casa enlloc de sortir corrent, no hauria notat pas la diferència. Les baralles són igual a tot arreu. Ara que, a casa seva, ja s’havien acabat...

“Va, deixeu de discutir, que ve la Doctora i avui no estic per aguantar-li les tonteries.”

“Bon dia, nois. Que, fent-li de guia a en Hibari?”

“A qui?” – van preguntar tots a l’uníson. Per això no li agradaven les multituds; cridaven massa, tot i que eren el lloc perfecte per passar desapercebut. – “Ell. És que no li heu preguntat ni el nom o què?! Sou un cas!”

“Sí, perdut.” – va dir a sota veu el més gran de tots, un noi amb els cabells verd alga i arracades a l’orella.

“Deies res?”

“No, Senyora. Res.”

“Hum. Feu-lo sentir com a casa, entesos?” – els va demanar la Doctora mentre marxava del menjador. Quan les portes es van haver tancat darrera seu, va ser com si nens i adults deixessin anar de cop l’aire que havien estat retenint.

“Es pot saber què li passa a aquesta dona?”

“Falta de sexo.”

“Ni el Director li porta la contrària. És com si li tingués por.”

“Però per què haur—”

“Això millor ho parlem a dalt. Va, que encara has de veure la teva fantàstica habitació!”

“Estarás de coña, ¿no? Pero si ayer mismo decías qué harías cualquier cosa por tener una mayor. ¡Si hasta me diste carta blanca para hacerte mi voluntad! ¡A mí!”

“Va ser l’anestèsia!”

“Sí, la que te dio la alcohólica de la Cocinera.”

“Sento no ser tan perfecte com tu, oh gran Senyor!”

“Por supuesto que no, es imposible.”

“Ja hi tornem.” – tots sis es van aixecar de la taula i van sortir per una porta mig amagada darrera d’un ficus gegant. La sala del costat era petita i fosca. Semblava una d’aquelles habitacions que surten a les pel·lícules, on els homes de la casa van a fer petar la xerradeta mentre les dones s’encarreguen de recollir i netejar. Però no tenia la pinta d’estar en ús. L’aspecte abandonat i els dos dits de pols que tenien els mobles van fer pensar a en Hibari en l’estudi de casa seva, allà on tantes hores havia passat de petit quan l’avi encara vivia...

“Ja podem passar per aquí?”

“Probablement no, però mentre no ens vegi la Doctora, no passa res. El Director, la Cuinera, la Minyona i els assistents passen olímpicament de nosaltres.”

“Tants pocs adults per tants nens?”

“Ya has visto a la Doctora, no hay nadie que le eche el aliento. ¿Crees que se necesita más personal teniéndola a ella?”

“Hum.”

Pensar en l’avi li feia bullir la sang. Havia estat un home bondadós i tranquil. Però de tan bo que era, el seu fill i la seva jove li havien pres el pèl tant com havien volgut i més. En poc més de tres anys, s’havien polit la fortuna familiar. I quan ja no els quedava ni un cèntim i les deutes s’acumulaven com les fulles a la tardor, van córrer a refugiar-se a les falces de l’avi. I ell els va rebre amb els braços oberts. Cada cop que recordava aquell parell de miserables, el cos li demanava sang i ja havia perdut els estreps una vegada. No podia passar una segona.

“¡Pues aquí estamos! Tu cama es la de la derecha. A partir de las once de la noche, fuera luces; necesito descansar para que mi cutis se mantenga así de perfecto. El armario es compartido, pero ya veo que traes poca cosa. Nada, de hecho. ¿Qué más? ¡Ah, sí! El baño está al final del pasillo. Y lo compartimos los cinco. Bueno, seis ahora.”

“Habitualment, són el Director i la Doctora qui s’encarreguen de les classes. Sí, no em miris així, fem classe. O els petits la fan. Nosaltres anem a la nostra, mentre no empipem massa, ens deixen fer.”

“El nostre passatemps preferit sol ser no fer res. A ser possible aquí, a les habitacions. O a les golfes.”

“Aquest és el teu passatemps, no el nostre.”

“Pero al final, comulgamos con él, así que es compartido.”

“Vigila amb aquest. Li encanta amagar-se a les habitacions dels altres i... bé, esperar-nos.”

“T'agrada espantar a la gent? No ets una mica gran, ja?”

“Bueno, si te asusta el placer adulto, pues sí, te daré miedo. Por tantos lugares por los que pueda.”

“Veus? Ja t’ho deia. Sóc en Hitsugaya, encantat.” – el noi de cabells blanc li va allargar la mà però en Hibari estava entretingut mirant l’habitació. Força ben il·luminada. I semblava tranquil·la. Pel que li havien dit mentre pujaven, en aquell pis només hi eren ells. I unes golfes que ningú feia servir. Al pis de sota hi dormien la resta dels nens i nenes que vivien a la Casa. I els adults ocupaven el pis de baix, juntament amb la cuina, les aules, la cuina, la Sala de Jocs i la biblioteca. Els rumors deien que al rebost hi havia una porta secreta que portava a les masmorres privades de la Doctora. Però la única cosa que hi havia al rebost era pols. De porta, cap.

“Així que és de suposar que la Sala dels Horrors té una altra entrada. Personalment, em decanto per la biblioteca; no la fa servir ningú.”

“O las duchas, si tenemos en cuenta lo limpios que están los pequeñajos.”

“És clar, perquè pensar que la misteriosa porta està a la seva habitació o, simplement, que no existeix està massa suat, oi?”

“Exactamente. Hay que ser imaginativo. Yo soy Ouji, que significa Príncipe. Así que puedes elegir; o me llamas Ouji o Su Majestad, cómo gustes.”

“A mi llaman Atobe, aunque mi nombre es Keigo. Es algo que nunca lograré comprender.”

“Però si vas ser tu qui hi va insistir!”

“Atobe suena mejor, tiene más fuerza. Lo de Keigo es muy pijo.”

“Claro, porque tú eres todo modestia.”

“¿Celoso de mi majestuosidad?” – en Hibari els va notar tibants i nerviosos. Els seus nous companys feien tota la pinta d’estar esperant alguna cosa, com si la seva arribada marqués un canvi de cicle. Com quan cau el primer floc de neu i el món sap que ja ha arribat l’hivern. Com quan al final d’un capítol caòtic i fosc apareix el protagonista i el lector sap que tot anirà bé. Aquells nois portaven una feixuga càrrega a les espatlles. Una càrrega que ni ells mateixos sabien que hi era.

“—doncs sí, algun problema?!”

“Va, va, calma. Hibari, ells són en Zoro i en Kid.”

“Fàcils de reconocer: uno es idiota, el otro más.”

“Sí i a tu no és difícil perdre't la pista, no? Només s'ha de seguir el rastre d'oli!”

“Ets g—?”

“No, soy un alma en comuni3n con el mundo.”

“Cosa que quiere decir que no le hace ascos a nada. El problema es que ese “nada” somos nosotros, todos hombres hechos y derechos. Menos Kid, 3l es un llor3n.”

“Ja ho va intentar un cop amb la Doctora, per3 li va sortir malament. Una setmana de reclusi3 a la infermeria, no?”

“No me lo recuerdes...”

“I haig de dormir amb tu? De deb3?”

“No, querido mío. Duermes conmigo. El promiscuo duerme, o eso nos quiere hacer creer, con el perezoso. Y los dos chiquitines comparten habitaci3n. Nos daba apuro separarles, est3n tan monos juntos.”

“A qui li dius petit?!”

La resta del dia va passar sense pena ni gl3ria. Era for3a evident que els nens volien jugar amb ell per3 semblava que no s'atrevien a preguntar-li. En Hibari va passejar pels passadissos deserts mentre els petits eren a classe, sense un rumb ni destí fix. Dins del seu cap, l'3ltima baralla dels seus pares es reproduïa en bucle constant. Encara els podia sentir, cridant i acusant-se l'un a l'altre dels seus propis errors...

“Com t'he de dir que menteixen?! Qu3 en sabran les veïnes, del que faig o deixo de fer?! S3n unes tafañeres i prou! Em senti3?! S3, us ho dic a vosaltres! S3 que ens esteu escoltant, velles arrugades!”

“No em calen les xafarderies de les veïnes per saber que t'has anat al llit amb mitja ciutat, tros de puta!”

“Put3? Jo? I tu qu3?! Penses que no s3 que t'has passat per la pedra a totes, totes les secretàries que has tingut?! Si fins i tot t'han denunciat per assetjament sexual! Qualsevol dia d'aquests et faran fora. I d3gues-me, qu3 farem, eh?!”

“Aix3 3s el que et preocupa, oi? Quedar-te sense un sou per poder comprar-te roba i capricis!”

“Capricis? Creus que les factures es paguen sola, tros d’imbècil?! Per això m’obro de cames i em deixo fer de tot, per poder-les pagar! Perquè el teu sou ni el veig, sempre de bar en bar i al bingo! I sí, m’encanta fer-ho! M’encanta que m’ho facin!”

“T’ho passés bé humiliant-me, oi?!”

“No, m’ho passo bé deixant que un altre home se’m foti a dins. I com més fort i més ràpid m’ho faci, millor! No com tu, que ets incapaç de ficar-la per on toca! Ets un inútil, ni cardar saps!” – i, inevitablement, van acabar esbufegant i gemegant allà mateix. I no els importava gens ni mica qui pogués estar mirant. Ni tan sols si era el seu propi fill. Sempre igual: discutir i cardar, discutir i cardar. No sabien fer altra cosa. Un dia, anys enrere, en Hibari se’n va cansar. Els insults, les amenaces, el sexe... tot allò el va fer esclatar, va esquarterar el seu autocontrol. I s’hi va abraonar. No sabia d’ on havia sortit el gerro, només que el tenia a la mà. La seva mare, mig extasiada, mig meravellada, el va veure venir però no va dir res. Es va limitar a somriure i tancar els ulls. En Hibari encara podia recordar l’escalfor de la sang als seus dits. Ningú va dubtar de la seva versió: que en el moment més àlgid de la discussió, es van atacar l’un a l’altre i que després, com passava a cada reconciliació, havien cardat fins a perdre el coneixement. De plaer o per pèrdua de sang, ningú ho sabia. Tampoc els importava. Des d’aquell dia, els seus pares havien evitat discutir si ell era a casa; els feia por què podria passar la propera vegada.

Però la nit anterior no ho van poder evitar i en Hibari, cansat de tot i de tots, es va trencar. I de dins l’esquerda es van desfermar els inferns. L’espectacle de colors va ser encisador, semblava que la tardor hagués decidit tornar. I aquella escalfor era tan reconfortant. Flames i brases es confonien quan va girar la cantonada per no tornar. I va fugir. Va córrer durant hores, fins que va sortir de la ciutat i va enfil·lar la carretera del port de muntanya. Devien haver passat hores des de l’explosió quan va arribar al punt més alt. I li va semblar sentir que algú el cridava. Potser era la seva pròpia consciència. Es va girar però no va veure a ningú. Quan va tornar a mirar endavant... els llums del camió el van enlluernar. I va caure. Després, només aquella veu que el temptava i l’empenyia.

“¿Qué te parece, eh?” – li va xiuxiuejar l’Ouji a cau d’orella. Si el que esperava era que saltés, anava ben errat; hi havia poques coses que sobresaltessin a en Hibari. – “Vaya, eres un tío duro. ¿Te apetece hacer algo? Tengo tiempo y estoy dispuesto a pasarlo contigo, ¡deberías estar agradecido!”

“No em ve de gust fer res conc—espera! Sí que hi ha una cosa que voldria saber.”

“Pregunta, no te cortes.”

“Què hi ha a la Sala de Jocs? M’ha semblat sentir una veu abans.”

“No te lo ha parecido. La has oído, como todos. Pero es algo de lo que no nos gusta hablar. No demasiado, por lo menos. Igualmente, esta noche entraremos. Si quieres formar parte del lugar, tienes que demostrar que lo vales.”

“I si no vull fer-ho?”

“¿Sabes por qué acabó Zoro aquí?”

“No.”

“Por perezoso. No hizo nada, o eso dice él. El caso es que le cargaron con el muerto. Pero fue todo cosa de la Doctora. Le gusta investigar. Y si eso implica dolor, pues no se corta. Está aquí porque no la querían en ningún otro lugar. Estamos aquí porque nadie nos quiere en ningún otro lugar. Y se aprovecha de ello.”

En Hibari somiava que flotava, sentia com el líquid viscos se li enganxava a la roba, a la pell, a l'ànima. Estava calent, a gust i res ni ningú li podia fer mal perquè no quedava res ni ningú. Només ell i aquell interminable mar de sang...

Quan va obrir els ulls, tenia l' Ouji al damunt, sacsejant-lo.

“¡Va, despierta! ¡No tenemos toda la noche!”

“Què passa? És tard i somiava. Una pau absoluta. Cap destorb. Cap imprevist. Res capaç d'alterar-me.”

“¡Oh, que bucólico! Va, levanta. Los otros nos esperan fuera.” – no tenia ganes d'aixecar-se però el seu company ja s'estava posant una mica massa pesat. Li hauria de seguir el joc, aplacar aquella ràbia palpitant que li cremava per dins o la nit podria acabar molt malament.

Se'ls va trobar a tots al passadís amb el pijama posat. Feien cara de son però també semblaven emocionats, excitats. Li van dir que no fes soroll, que passarien per davant del dormitori de la Doctora i tenia el son lleuger. Si els caçaven, estarien perduts, es passarien setmanes castigats.

Quan passaven pel primer pis, per davant de les portes dels petits, en Hibari va sentir com en Kid remugava. Semblava nerviós i es mossegava el polze.

“Tan de bo jo tingués un llit com el seu. Quina ràbia!”

“Sht! No cridis tant, Kid! Mira que si ens agafen per culpa teva, et prendré les postres fins que sortim d'aquí!”

La quietud de la Casa a aquelles hores va relaxar en Hibari i la seva ira es va anar diluint a mesura que passaven els minuts. Potser les maneres de l' Ouji no havien estat les millors, però el silenci i el fred ofegaven els records. Quasi podria dir que se sentia en pau, feliç. Quasi, perquè les ombres li recordaven tot allò que tantíssim odiava. En Hibari va recordar la vegada que, sent un nen, va haver de fugir de la seva pròpia habitació perquè hi havia alguna cosa que l'observava, algú amagat que se'l mirava mentre dormia. I va tenir molta por. Por que se l'endugués lluny. Por que li fes mal. Por que cridés als seus pares i no l'anessin a ajudar. Va tenir por de la mateixa por. I mentre corria per escapar-ne, va xocar amb l'avi. Es va posar a plorar a l'instant, ni tan sols podia parlar. I l'avi el va agafar en braços, i mentre l'acotxava contra el pit, el va tornar a la seva habitació. Li va demostrar que no hi havia ningú, que només

s'ho havia imaginat. Però ell li va insistir que es quedés. I l'avi es va asseure als peus del llit, es va tapar amb una manta que li anava tres pams curta i, per fi, en Hibari va poder descansar. Al matí següent, l'avi seguia allà i quan el va sentir moure's, va obrir els ulls i va somriure.

"Veus? Res, tot tranquil."

"Perquè hi eres tu! El monstre et tenia por i no ha tornat!"

"Ja ja ja ja ja! No n'hi havia cap, de monstre, petit. Tot, tot està dins teu." – i, com sempre, tenia raó.

Deu minuts més tard, van arribar a la Sala de Jocs. Regnava el silenci més absolut, només se sentia el tic-tac del rellotge. Ni els udols del vent, ni la respiració de la casa. Res. En Hitsugaya, que anava el primer, va remenar-se la butxaca i en va treure una clau. Gran, antiga, oxidada. Amb compte de no fer més soroll del necessari, va obrir la porta. Un a un, tots van entrar. Ell va ser l'últim.

El primer que va cridar l'atenció d'en Hibari va ser la claror. Aquella sala brillava, era com si tingués llum pròpia. Quan s'hi va fixar, va veure que no hi havia cortines i la llum blanca i freda de la lluna entrava sense traves a l'habitació, arrencant espurnes de plata a la pols que surava per tot arreu. Igual que en els somnis, la bellesa del moment quedava eclipsada per la sensació d'anticipació d'alguna cosa més gran, més important, més transcendent.

Semblava enorme, una habitació inacabable que s'estenia més enllà de les quatre parets que la retenien. No hi havia mobles, ni làmpades, ni catifes. No hi havia res. Només la caixa, al bell mig de l'habitació, com si en fos propietària. Una caixa de fusta, com una doble exacte de l'habitació, petita i senzilla. Devia fer força temps que no arribava ningú nou a la Casa; les úniques petjades que hi havia eren les seves. En Hibari se sentia captivat per la caixa, com un iman que l'arrossegues cap a ell, com la Terra atrau a la Lluna. Però en Hitsugaya li va dir que es quedés on era. Ells sí s'hi van apropar, rodejant-la, situant-se al seu voltant. I li van indicar que avances.

Només podia sentir la seva respiració, els batecs del seu cor. Lentament, es va apropar al semicercle que els seus companys havien format. A mesura que s'hi atansava, una energia electrizant el recorria de baix a dalt. Li tremolaven les mans. Quasi podia notar el tacte de la fusta vella sota els dits. Suava. Sentia fiblades al cap. Al cor. A l'estómac. Alguna cosa dins seu bramava, cridava. L'havia d'alliberar. Un últim cop...

No li van dir res, només se'l van mirar. Podia veure l'excitació als seus ulls, aquella espurna de vida que els tenia posseïts. Els seus rostres crispats li deien que anava per bon camí, que feia el que era correcte. Era quasi una necessitat física, un impuls que havia de saciar o moriria de frustració.

Es va aturar davant la caixa. La tenia als peus. Sentia el seu batec. Es va ajupir i la va fregar amb la punta dels dits. No volia tocar-la, no encara, només acariciar-la. La sang li bategava amb força, com preparada per escapar. Respirant fondo, va agafar la caixa.

Com si li hagués caigut un llamp al damunt, el contacte amb la caixa li va posar els pèls de punta. Li costava respirar. Esbufegava. També els seus companys. Presències, absències, ara n'era més conscient que mai. Com més allargava el moment, més panteixava. Se sentia extasiat, meravellat, radiant.

Només va sentir la veu quan li van treure la caixa de les mans. Reia. Mai l'havia sentit riure. Li va agradar. Va tancar els ulls; havia d'atresorar el moment, l'havia de fer seu. Però també el volia compartir. Amb els altres. I va obrir els ulls. Estava sol, l'havien deixat sol. No, no ho estava. Hi havia algú, darrera seu. Es va girar. El desig i l'anhel es dibuixaven al seu rostre. Aquella caixa, que ara l'observava des del terra, l'havia canviat. No s'ho va pensar. No s'ho va plantejar. Tant li era si estava bé o no, necessitava sentir-lo. Dins, molt endins.

L' Atobe va somriure quan en Hibari li va arrencar la camisa. I va seguir somrient mentre els seus dits, els seus llavis el buscaven. Tots havien sentit la crida, tots la volien tastar però només ell els podia donar allò que desitjaven. I aquesta nit era per a en Hibari.

Es van perdre l'un en l'altre fins que ja no van ser-ne dos, sinó un. Es van delir l'un en braços de l'altre com si fos la seva última nit. Van obrir-se camí cap a la glòria entre petons, abraçades, carícies i paraules gemegades a mitja veu. Aquella nit van oblidar qui eren per conquerir allò que anhelaven.

Potser era això el que tant de temps havien estat buscant el seus pares? Podria ser que només haguessin volgut formar part d'algú altre? Sentir-se complets? Sentir-se útils? Necessaris? En Hibari no creia que els pogués arribar a entendre mai, però si compartia amb ells aquella sensació de satisfacció després d'una entrega total i absoluta, sense mentides ni prejudicis. Sense errors ni culpa. Havia renascut.

“Tots heu passat pel mateix?”

“¿Por una noche sin restricciones? Todos, sin excepción.” – va explicar-li l' Atobe mentre es vestia. En Hibari se'l mirava. No el volia deixar anar. Necessitava sentir-lo altra vegada. El va agafar pel canell, atraient-lo cap al terra però se'n va desempallegar. – “No seré yo quién te niegue una segunda ronda pero si nos quedamos mucho más rato aquí, la Doctora terminará por pillarnos. Y eso, querido, sí sería un problema.”

En Hibari es va vestir en silenci i el va seguir cap al segon pis. A mesura que s'allunyava d'aquella habitació buida i morta, l'electricitat, el desig, tot desapareixia. Com si la tempesta hagués passat i s'hagués endut amb ella tot allò que el mantenia de peu. No entenia el perquè de la seva reacció allà a baix i com més hi pensava, més absurd li semblava el que acabava de passar. Però no va badar boca.

“Buenas noches, Hibari.” – li va dir l' Atobe quan van arribar a les habitacions. Sense fer soroll, va veure com el seu company entrava a la seva badallant. Una petita part d' ell el volia

seguir, acompanyar-lo sota els llençols i deixar-se endur, però hi havia en Zoro. I ja prou confós estava com per complicar més les coses. Va entrar a la seva habitació. I l' Ouji l'esperava despert.

“Me pregunto si serás de los que niega lo sucedido a la mañana siguiente o, por contra, asumirás tus impulsos y encajarás el golpe. Te adelanto ya que Zoro y Kid son de los primeros.”

“I en Hitsugaya i tu?”

“Hitsugaya se pone a cantar “Jesús está conmigo” a voz en grito, así que nunca lo sabremos. Y a mí nunca me verás encajar un golpe como ése porque lo que en el resto son impulsos, en mí es voluntad.”

“Dels primers.”

“Uno no puede esconderse de su pasado.” – dit això, va apagar la llum de la tauleta i es va tapar amb els llençols. Abans però d'adormir-se, l' Ouji li va explicar a en Hibari que, al matí següent, tindrien una reunió informal amb la Doctora. La feien cada cap de setmana per posar-se al dia.

“En una semana pueden suceder mil cosas y puesto que somos unos afortunados y no tenemos a la Doctora y al Director todo el día encima, nos toca tragar cada sábado. ¡Es el precio que hay que pagar por la libertad!”

Estirat a les fosques, en Hibari no podia deixar de pensar en la caixa. Com una cosa tan insignificant, tan intrascendent, el podia tenir tan atrapat? Només una vegada havia viscut una situació semblant. Només aleshores va ser conscient d'aquella crida tan poderosa que sols els desesperats poden sentir.

“Potser si no haguessis estat fora, bevent tot el dia, t'hauria pogut demanar ajut i no hauria d'haver-me rebaixat a demanar-ho als veïns!”

“I com pretenies que aguantés tot el dia aquí tancat, amb tu i aquest coi de nen?! Em crispeu els nervis! Tu només saps parlar de bosses, sabates, maquillatge! I ell sempre “Papa, jugues amb mi?”! N'estic fins al cap damunt! Fins als pebrots!”

“T'odio, em sents? T'odio!” – no els va donar temps ni d'arribar al sofà, van acabar fent-ho a la terrassa, davant de tots els veïns i curiosos que passaven pel carrer. Els primers es van afanyar a córrer les cortines i tancar les finestres per no haver de sentir els crits i gemecs que aquell parell s'esforçaven en fer escoltar a tot el barri. Els segons gravaven vídeos amb els mòbils i se'n fumien. Però a ells els era igual; seguien i seguien fins que acabaven exhausts i ja no es podien moure. Allà on queien, allà es quedaven. El mateix moment que en Hibari va sentir el primer crit, ja va saber què vindria a continuació. Així que se'n va anar a la seva habitació i va buscar alguna cosa, qualsevol, que el portés lluny d'allà, que el fes oblidar. Sota la taula va brillar alguna cosa. Era una bola de vidre, com les que usaven les endevines per veure el futur. La llum del migdia hi incidia directament i creava un arc de colors vermells, daurats i ataronjats que el va deixar sense parla. No podia treure-li els ulls del damunt. Reclamava la seva atenció, el volia tot per a ella. I el va tenir. No sabia quantes hores s'hi va estar allà, mirant-

la. Era preciosa. Perfecta. Es va fer de nit sense que se n'adonés. Quan l'embruix que el tenia pres es va desfer, ja era mitjanit passada. El seu pare no hi era i la seva mare tenia companyia.

“Ep, bon dia! Que, què tal la nit?”

“Difícil.”

“¿No lo dirás por mi?”

“Hm? No, no. He tingut malsons. Coses que no recordava des que era un nen.”

“L'experiència de la caixa ens deixa a tots una mica tocats.”

“Que yo recuerde, negaste haber tenido ninguna “experiencia de la caja”, ¿no es así?”

“I ho mantinc! Però m'heu entès perfectament!”

“Ja esteu cridant de bon matí?”

“Nada, comentando el ritual de entrada de Hibari. Pásame la mantequilla.”

“Hitsugaya, el café. Què? No em miris així! Saps que sempre te'l demano! No seria més simple deixar-lo on tots puguem agafar-lo?”

“Si el deixo massa a mà, me'n deixeu sense.”

“Difícil si ets tu qui el va a buscar. Va, no et facis de pregar i que circuli.”

“Y bien, caballeros, ¿algo que la Doctora no deba saber sobre nuestra semana?”

“Lo de ayer.”

“L'incident del lavabo.”

“Lavabo? Què va passar?”

“Que en Kid es va tancar en un dels vàters i va fer bocins les fotografies de la Nina.”

“S'ho tenia ben merescut! Sempre vantant-se que els seus pares tenen una finca enorme! I cavalls! I gallines! I DE TOT!” – tots a una, van girar el cap cap a la taula dels adults i van esperar que el crit d'en Kid hagués passat desapercebut. Ni el Director, ni la Minyona, ni els assistents va semblar que se n'adonessin. La Doctora, però, els va mirar molt fixament i va alçar una cella en senyal d'advertència.

“Si tornes a alçar la veu, et rebento la boca, m'has sentit?” – va preguntar molt tranquil·lament en Hitsugaya al seu company mentre, amb un ganivet, escampava la mantega per la torrada. En Kid no va gosar obrir la boca però sí va assentir amb el cap. Ningú més va dir res durant l'esmorzar.

Uns 20 minuts després, en Hibari i la resta entraven en una de les aules, una aula freda i força impersonal, tot i la claror que entrava per les finestres. Parets blanques, taules de fusta clara, una pissarra verda i res més. Ni estants amb llibres de consulta, ni suros informatius, ni papereres, ni res que donés la sensació d'ús. Era com si aquella aula s'usés molt de tant en tant i ara fes temps que ningú hi passava.

“A vegades fem servir la biblioteca. És més acollidora i tal, però els petits tenen taller de lectura o jo que sé què.”

“Joc de pistes, Hitsugaya. I ho sabries si a l'última reunió haguessis parat atenció.”

“Creu que ens interessa on fem aquest engany de reunions, senyora?”

“Engany? Per què ho dius?”

“Perquè tots sabem que ens teniu aquí tancats mentre els altres ho passen bé.”

“Això és el que penses, Kid?”

“Que potser no és veritat?! Que potser no ens obligueu a això mentre la resta de la Casa surt a fora a jugar amb la neu?!”

“I a la primavera també surten a jugar amb al neu?”

“La neu, els prats, tant és! La qüestió és negar-nos tota la diversió!”

“I per què penses que us volem negar la diversió?”

“Porqué no soportáis que seamos mejores que vosotros, por supuesto.” – va dir l'Ouji mentre s'examinava les ungles. Cap dels seus company el va contradir; semblava que la seva opinió era compartida pels altres. En Hibari no pensava pas que fos millor que ningú. A ell li eren igual, aquestes coses. Només volia que els deixessin estar; no volia problemes, mai els buscava. Tot i així, aquests tenien la mala costum d'anar a buscar-lo.

La Doctora els va demanar que seguessin als pupitres. Ella va ocupar la cadira del professor. El Director es va quedar de peu, al darrera de tot, sense saber ben bé què fer. Tenia les mans a l'esquena i s'ho mirava tot amb els ulls buits; la mirada d'algú que sap que no hi fa res allà. En Hibari no sabia què anava a continuació, així que el bloc de fotocòpies que li va entregar la Doctora el va desconcertar una mica. Se li devia reflectir a la mirada.

“Una redacció. Resulta que els teus companys són, mmh, homes de lletres. No els agrada parlar, així que una redacció escrita és la única manera que tinc de saber què tramen, ja ja ja.” – en Hibari va esbufegar. Escriure, parlar, no eren el seu fort; era una persona d'acció. – “Si no t'agrada, podem parlar més tard.”

“M'és igual. No tinc res a dir, mai m'han entusiasmat les paraules.”

“Com vulguis, doncs. Té, la segona part de la reunió.”

“Un examen?”

“Si en vols dir així.” – els fulls que li havia entregat la Doctora eren un test; hi havia preguntes sobre matemàtiques, llengua, història, filosofia, de tot. A en Hibari mai li havia agradat anar a l’escola; massa gent, massa soroll. I tothom sentia la necessitat imperiosa de dir-li què havia de fer. Això li feia moltíssima ràbia.

“I per què no puc pintar el foc blau?”

“Perquè el foc no és blau. Quantes vegades t’ho hauré de repetir?”

“Però el foc de cuinar sí és blau!”

“Però és un foc artificial, no és real.”

“I la fada de la Sara? Tampoc és real.”

“No, no ho és i per això la pot pintar com li sembli.”

“Doncs el meu foc tampoc és real. És de... és de... follet! És foc de follet!”

“Els follets no existeixen, burro!” – va bramar la Sara.

“Les fades tampoc!” – potser aquella havia estat la primera vegada. En Hibari no ho sabia dir. Tampoc la Sara. És clar que ella ja no deia res. No podia, tenia les cordes vocals destrossades. Potser sí que havia perdut un xic massa els estreps, però la seva mare sempre li deia que no estava bé dir mentides. O veritats. Mentre pensava en la Sara i la seva gola color blau cel, en Hibari es va mirar els seus companys que, en major o menor grau, feien la feina que se’ls havia donat.

En Zoro era qui menys treballava. Amb el cap repenjat a la mà esquerra, agafava el llapis per la punta amb la mà dreta i el feia oscil·lar endavant i endarrere. Quan es cansava de no fer res, escrivia quatre paraules i parava. I tornava a mandrejar.

En Hitsugaya no deixava de mirar compulsivament a l’ Ougi, qui omplia pàgines i pàgines amb una lletra ben menuda. Tenia tota una muntanya de fulls al seu costat i quan acabava amb el que tenia al davant, n’agafava un altre, sense mirar res més que no fos el tros de taula que tenia sota el nas. I com més fulls escrivia, més irritat semblava en Hitsugaya. Volia copiar-li el ritme, sobrepassar-lo potser, però li era impossible. I això el frustrava a cada paraula que escrivia. I quan l’Ougi se n’adonava, incrementava el ritme. Era com una persecució sense guanyador, com córrer a tota velocitat només per cremar roda.

En Kid feia moltíssima força amb el llapis. I no hi havia paper que ho aguantés. Tenia tota la taula guixada, ja no li quedava un sol racó on escriure però ell continuava igualment. Semblava fora de si, com si estigués posseït i no pogués parar. I mormolava. En Hibari no va poder escoltar què deia però, fos el que fos, tenia visiblement alterat al seu company.

A l’ Atobe se’l veia força tranquil. Escrivia sense pressa i ho feia amb una cal·ligrafia pulcra i elegant. De tant en tant, aixecava el cap i es mirava la Doctora. I si per casualitat, les mirades de tots dos es creuaven, l’ Atobe es passava la llengua pel llavi inferior i se’l mossegava.

La Doctora intentava no fer-ne cas però, com en Hibari bé sabia, hi havia alguna cosa exòtica i salvatge en la mirada de l' Atobe; alguna cosa que despertava el desig.

Una hora més tard, la Doctora els va demanar que li entreguessin allò que haguessin fet. Més o menys, no importava, però ho volia tot.

“Molt bé! Qui vol començar?” – va preguntar el Director, que finalment s’havia assegut en un dels pupitres. S’havia apujat les mànigues fins els colzes i se’ls mirava des del darrera d’unes ulleres de pasta negres. – “Va, no sigueu tímids. Que sé que tots teniu secrets per explicar. No? Ningú? Bé, doncs començo jo mateix!”

“Senyor Director, no cal que els expli –”

“Que sí! Que sí! Com vol que confiïn en nosaltres si no confiem nosaltres en ells primer?” – el Director va reptar la Doctora amb la mirada i aquesta va sospirar i, amb un gest de cap, li va indicar que podia continuar, tot i que no se la veia gaire convençuda. – “A veure... la nit del dijous em vaig escapar a la cuina i me’n vaig endur un tros de xocolata, d’aquella amb ametlles! I quan tornava a l’habitació, pensant que ningú m’atraparia... sabeu què va passar?!” – va exclamar aquell pobre home, desesperat per captar l’atenció d’un públic gens entusiasta.

“¿Se supone que eso tiene que interesarnos? Ya sabe, preguntar, sorprendernos y toda esa mierda.”

“Va, home! Col·laboreu una mica, nois!”

“Joder. Está bien. A ver, ehem, ¡oh! ¿Y qué pasó? ¡Cuéntelo, cuéntelo!” – l’ Atobe picava de mans i els altres reien. Tots menys en Kid, que seguia obsessionat en escriure la història de la seva vida sobre la taula. El Director se’l va mirar una mica irritat i va decidir que ja havia interpretat el paper que li tocava. Sense dir res més, es va aixecar, va posar-se bé la camisa i l’americana i amb aire ofès, va abandonar l’aula. La seva retirada va provocar aplaudiments i xiulades entre els nois. La Doctora els va deixar fer, tampoc ella li tenia gaire estima al Director.

“Molt bé, ara que ja ens hem relaxat una mica, Kid, em podries explicar què és això?” – li va ensenyar els fragments d’unes fotografies i la seva redacció.

“Trossets de paper i un full escrit?”

“Sí i no. Per què dius que la Nina és una puta?”

“Jo això no ho he dit.”

“Però ho has escrit. Per tant, ho penses. I, per tant, és el mateix. Kid?”

“Perquè és la veritat!”

“Por una vez, me temo que tengo que darle la razón al neurótico éste. Esa chica es muy libertina, Doctora. Me ha contado cosas que ni yo hubiera imaginado. Y sabe cómo hacerlas. Yo de usted, la vigilaría muy de cerca, no vaya a ser que se ponga a experimentar con sus compañeros.”

“Claro, porque a ti te disgustaría, ¿no?”

“No. De hecho, me gustó lo bastante como para repetir. Pero desde que la pusieron con esa bruta de Lila, no hay quién se acerque a ella.”

“I penses que canviar-la d’habitació va ser casualitat, oi? Atobe, aquella nena va venir a mi plorant perquè havíeu estat fent “coses” que una criatura de 12 anys no hauria ni de saber que existeixen! Si ho expliqués als seus pares, se’ns menjarien vius!”

“¿De qué me acusa, Doctora?! ¿Si no quería lo que le di, que lo hubiera dicho! Tiene boca, ¿no?... aunque en ese momento la tuviera ocupada, ¿no sé si me entiende? ¡Ja ja ja ja! ¿Qué? ¿No me mire así! ¡Ella me lo pidió! ¡Y también actuó por su cuenta, ¿sabe?! Aunque claro, eso no se lo contó, ¿verdad? ¡Cómo me metió la mano en los calzoncillos! ¡O cómo me bajó la bragueta con la boca! ¡O cómo me agarraba el culo mientras me comía la po—!” – el cop de puny a la taula de la Doctora va fer emmudir de cop a l’ Atobe, que estava vermell, suava i tremolava de ràbia. Es va deixar caure sobre la cadira i va alçar al mirada cap a la Doctora. – “Nunca, nunca se me habían cepillado de ésa manera. Y si no me cree, se lo pregunta a Cory, que estaba allí y no se sacó la mano de entre las bragas en ningún momento. Ji ji.” – dit això, es va creuar de braços i no va tornar a obrir la boca ni per respirar. En Hibari estava sorprès per la sinceritat i la poca vergonya que havia demostrar el seu company a l’hora d’admetre els seus *passatems*. La resta semblava que s’estigués avorrint, com si aquella escena ja l’haguessin vist desenes de vegades.

“Ara ve quan en Hitsugaya reclama l’atenció de la Doctora.” – li va dir en Zoro a cau d’orella. Encara no havia acabat de parlar, que en Hitsugaya va començar a esbufegar i a picar amb el peu a terra com si tingués un tic. La Doctora se’l va mirar i el va animar a parlar. – “Què t’havia dit?”

“És que només existeixen l’ Atobe i els seus impulsos sexuals o què? Els altres també tenim dret a expressar-nos, no? A que se’ns faci una mica de cas! Sempre ell, sempre ell.”

“¿Celoso?”

“No, això és cosa d’en Kid. Jo el que vull és tota aquesta atenció. N’estic fart de ser un zero a l’esquerra! Fart!”

“Vols atenció? D’acord, doncs. M’expliques perquè han aparegut al teu armari els diners que li havien desaparegut a la Minyona? O les meves joies?”

“Han aparegut allà perquè jo ho vaig agafar. No és tan difícil, Doctora.”

“I per a què ho volies, si es pot saber?”

“Fa falta un motiu? Ho volia i prou. I quan vull una cosa, l’agafo.”

“Com prendre-li el protagonisme a l’ Atobe.” – va mormolar en Zoro des de la seva cadira, estirat tan llarg com era i amb les mans darrera el cap.

“Has dit res, Zoro?” – li va preguntar la Doctora, canviant de posició a la cadira per tenir en Zoro cara a cara. – “Saps que pots compartir amb nosaltres el que vulguis.”

“No, no res, Senyora.” – i la va saludar com ho faria un policia o un militar. Des que el coneixia, en Hibari no l’havia vist fer res més esgotador que caminar. Sempre que se’l creuava pels passadissos, se’l trobava assegut o estirat a terra. Aquell mateix matí, quan sortia del bany, va estar a punt d’ensopegar amb les seves cames.

“Què hi fas, aquí?”

“L’ Atobe té companyia. Has sentit mai a parlar de la Tercera Llei de Newton?”

“Acció, reacció?”

“La mateixa. Doncs bé, l’acció són l’ Atobe i la seva acompanyant. I la reacció la tinc entre les cames. Però com que em fa una mandra terrible posar-hi remeï, me n’he anat de l’habitació i ja li passarà. Tercera Llei. Newton. Era un geni, aquest paio.”

“Puede que él no quiera decir nada, pero yo sí.”

“Per descomptat. Dignes, Ouji, què passa?”

“¿Pasar? Nada. Nada en concreto, vamos. Sólo quería dejar claro que, vuestros problemas, al lado de los míos, se quedan en polvo. Veamos, tú, Kid. Estás celoso de Nina porque, en todos y cada uno de los aspectos posibles, es y será mejor que tú. Y eso te come por dentro. Bueno, pues yo le veo fácil solución: segundo piso y ¡a volar!”

“Ouji!”

“No me coarte, por favor. Intento expresarme con total sinceridad. Si no me lo permite, usted misma se entorpece.”

“Però no pots dir aquestes coses!”

“¿Ah, no? Y eso, ¿dónde lo dice?” – la Doctora va quedar muda davant la resposta de l’Ouji. Amb un somriure sorneguer a la cara, va seguir. – “Hitsugaya, amigo mío, eres un chorizo. Y además, no sólo robas bienes materiales, sino que también te adueñas de las atenciones que nuestra querida Doctora reparte a los demás. Hay que ser malo, malo, ¿eh? Tal y como yo lo veo, Ley del Talión y se acabó la tontería. Si robas, adiós mano. Y fuera problemas. Zoro, tú er— ya le he dicho que no me interrumpa, Doctora, no está a mi nivel.” – es va aclarir la gola i va continuar. – Como decía, Zoro, tú eres un perro. En el buen sentido, ¿eh? Lo que quiero decir es que eres vago, un perezoso, un gandul y un haragán. Pero te queremos igual. El problema es que tu falta de iniciativa nos arrastra a los demás, nos vuelve indolentes. Y eso, aquí, es mortal. Así que ponte las pilas o me veré obligado a darte una buena razón para estar tumbado todo el día.”

“Com?”

“Como un par de piernas rotas. Y, finalmente, Atobe. Mi salido y lujurioso Atobe. Sabes que lo hemos pasado bien, muy bien, pero tu pasión por el sexo roza lo chabacano. No sabes hablar de otra cosa. Y si bien es extremadamente placentero pasar un rato contigo, tener que soportar tus insinuaciones en todo momento resulta tedioso. Y soez. No creo en la castración química; pueden salir mal muchas cosas. Pero una buena descarga eléctrica para cortar de raíz tu lívido hiperactiva sería un buen experimento. Y si no funcionara, bueno... dicen que freír el cerebro a la gente los deja muy tranquilos.”

“Y a ti, ¿qué? ¿Nada que arreglar?”

“No, gracias. Yo soy perfecto en todo. Ninguna tara rara, como las vuestras. Podéis dar las gracias a que invierto mi preciado tiempo con vosotros. El resto de niñas y niños hacen cola por pasar algunos minutos conmigo.”

“Sí, ja hem vist com els tens d’esclaus. I cada vegada comencen més joves.”

“La avaricia se te come por dentro, querido.”

“Qui estigui lliure de pecat, que llenci la primera pedra.”

“Como nos pongamos a tirar piedras, acabamos todos en urgencias.”

“Si, com en Zura. Per cert, què se’n sap d’ ell, Doctora?”

“Res. Tot normal.”

“¿Ah sí? Pues no es eso lo que dieron a entender los asistentes.”

“No s’ha de fer cas al que diguin una colla d’analfabets que no saben ni filar una frase amb un mínim sentit.”

“No, si sentido tenía. Lógica no.”

“Ah, sí? I què deien, si es pot saber?”

“Què importa el que diguessin, Doctora? No ha dit que no n’entenien ni un borrall?” – va picar en Kid, que havia perdut interès en la taula i es mirava fixament a la Doctora. Aquesta es va redreçar en el seu seient, va creuar les cames, cosa que va provocar un esbufec de part de l’ Atobe, i amb una veu profunda que no admetia rèplica va dir:

“En Zura està bé i segueix hospitalitzat.” – i girant-se cap a en Hibari, li va dir – “I abans que ningú t’expliqui el que no és, et diré que en Zura és un noi molt estimat al centre i que tenia certs problemes amb el menjar. Res greu. I prou, no en vull sentir a parlar més, d’acord? No, Hitsugaya, no em miris així. Si dic prou, és prou. Hem acabat, podeu marxar. Dilluns parlarem sobre els resultats del test.” – i sense dir ase ni bèstia, els sis nois es van aixecar i van anar sortint un a un de l’aula.

S'havien refugiat a l'habitació d'en Hitsugaya i d'en Kid. Aquesta semblava més petita que la que en Hibari compartia amb l' Ouji però estava més ben moblada: els llits eren un xic més grans i els llençols i cobrellit tenien pinta de ser més nous. A més, tenien una petita taula rodona, dues butaques de vellut i un armari prou gran perquè en Zoro hi pogués dormir a dins de peu.

"D' on heu tret tot això?"

"A mi no em preguntis. És en Hitsu qui sempre porta coses noves."

"I per això tots volen dormir amb mi, perquè tinc de tot."

"Puc seure a la butaca?"

"Siéntate donde té de la gana, que hay confianza. Por lo pronto, yo me agenció de la cama de Kid." – l'Ouji es va treure les sabates i es va estirar al llit d'en Kid, qui va haver de seure a terra perquè el llit del seu company i les dues butaques ja estaven ocupades. – "Y bien, ¿no sientes curiosidad por saber más sobre Zura?"

"Imagino que, tant si sento curiositat com sinó, m'ho explicareu igual. No val la pena forçar la conversa."

"Pues no. Somos unos cotillas."

"Parla per tu. I no te m'enganxis tant, que em fas venir calor."

"No seas cínico, los dos sabemos que te encanta sentirme muy cerca de ti, cariño."

"Ja voldries tu, ja."

"Pues sí, pero como me sacas tres cabezas y media, prefiero no jugármela. Ouji es mucho más comprensible, ¿verdad?"

"Verdad, aunque esta semana ya voy servido, gracias." – mentre l'Ouji esperava que els altres s'acomodessin, va començar a enumerar què volia dir a mitja veu. Quan va semblar satisfet, es va incorporar, i com si del cap suprem es tractés, els altres van callar a l'uníson i van deixar que el seu company comencés a explicar la història d'en Zura. – "A ver, ¿por dónde empiezo? Hum, ¡ya! Verás, Zura es el más veterano de todos. Bueno, era, porque ya no está aquí. El caso es que él llegó antes que nosotros y fue algo así como nuestro guía por el lugar. Era un chico – no, es – es un chico algo alocado. Ya sabes, del tipo que te agota sólo con mirarlo. Siempre andaba de aquí para allá y nunca sabia estar quieto. Él fue el primero en sostener la caja. Un día, le pregunté de dónde había salido, pero no supo responder –"

"O no va voler."

"Ya, sí. A ver, Hitsugaya, no me interrumpas. Si quieres contarlo tú, adelante. Pero si sólo vas a interrumpir, cierra el pico."

"Això té pinta de llarg. Ei, com que jo ja em conec la història, me'n puc anar?"

“No, tú, como todos, te quedas.”

“Fua, quina mandra.”

“Que sí, que lo que tú digas. A ver, decía que ni Zura sabía de dónde había salido la caja, así que nos quedaremos con la duda. Pero tenía sus sospechas: según él, había alguna fuerza oscura, algo malvado ligado a la caja. Fue él quien descubrió que la caja tenía una entidad, que no sólo existía, sino que era. El caso es que llevo a cabo el primer “ritual”; Zura fue el primero en conectar con la caja, con la entidad que habitaba en ella. Y nos inició a los demás. A Zoro el primero, porque fue el segundo en llegar. Luego vino Atobe. Luego Hitsugaya y yo. Y finalmente, Kid. Como puedes imaginar, la corrupción de Atobe nos pilló de pleno a todos los que vinimos detrás. Para ser francos, hay que decir que Atobe se empleó a fondo con el par que había quedado libre de pecado, ji ji. Bien, resulta que un día, Zura empezó a—”

“Oye, oye, eso no viene a cuento. ¿Qué importará si hubo o no sodomía?”

“Pues no mucho, pero ya que lo cuento, lo cuento todo. ¡Y no me interrumpáis!” – va exclamar l’Ouji creuant-se de braços i mirant als nois un a un per deixar-los clar que no toleraria més intromissions. – “Decía que Zura, un día, de repente, empezó a comer. Pero a comer en plan “todo lo que pille, para dentro”. Y cuando digo todo, es todo. Desde la comida que nos servían en el comedor, a lo que encontrara por el suelo, en el jardín, en las papeleras, detrás de los armarios, debajo de las camas. Absolutamente todo. Lógicamente, la Doctora intentó que parara porque se estaba haciendo polvo. Según me contó, antes de llegar aquí ya tenía ciertos problemas con la comida.”

“Home, problemes, el que se’n diu problemes, no. Li agradava menjar. I gaudia fent-ho.”

“Sí, però menjava coses normals, no totes les porcades que trobava.”

“¿Qué coño os he dicho sobre lo de interrumpirme!? ¿¡Acaso sois gilipollas o algo!?”

“Va, va, relaja, que tampoco hay para ponerse así.”

“¿No, verdad? Bueno, pues seguís vosotros.”

“Que cansino eres. En fin, que el zagal comía cualquier cosa a todas horas. Un día, el muy lerdo, se tragó una cadena hecha de clips y acabó en urgencias. La Doctora y el Director tomaron cartas en el asunto y lo hospitalizaron a la fuerza. De eso hace ya un par de años. Como era lógico, nos preguntaron si sabíamos algo al respecto.”

“Si en sabíeu res?”

“Ya sabes, si lo había hecho antes, si lo habíamos visto, porque no hicimos nada para pararle, esas cosas.”

“Vaja, que a falta d’un culpable real, ens volien carregar el mort a nosaltres.”

“Estaven acollonits perquè la policia els anava al darrera.”

“Por una cosa o por otra, uno de los pequeños contó que la culpa la tenía la caja, que antes Zura no era así. Según el enano, el día que Zura encontró la cajita, cambió. El Director puso cara de no saber de qué cojones hablaba el niño y yo me lo creo, porque el vejete ése es un pardillo. Pero la Doctora se quedó blanca como una sábana y salió corriendo hacia la Sala de Juegos. Cuando quisimos darnos cuenta, había cerrado la puerta con llave y teníamos terminantemente prohibido acercarnos por ahí.”

“Però com som uns rebels i vivim al límit, nosaltres hi entrem igual.”

“Así que, cada vez que viene uno nuevo, lo llevamos de excursión a la Cámara de los Secretos, ¡buuuuuuu! ¡Ja ja ja ja ja ja!”

“I la Doctora no ho sap?”

“Qui sap. Potser sí i fa veure que no. Segui com sigui, des que en Zura va ser hospitalitzat, nosaltres hem seguit amb la seva noble tasca d’iniciar als nous.”

“I tots els nous acaben com, bé, com vaig acabar jo?”

“No. O sea, cada rango de edad tiene sus ritos propios. Nosotros no estamos presentes en la iniciación de los pequeños igual que ellos no están en la de los mayores. Tenemos nuestra dignidad, ¿sabes?”

“Aunque algunas, y digo algunas en femenino, se cuelan en la iniciación de los mayores y se unen a la fiesta. Igualmente, nadie las obliga a nada por mucho que luego digan.”

“Exacto. No nos juzgues, amigo.”

“No jutjo a ningú jo.”

“No, això ja ho fa la Doctora.”

“He estat pensant. Hi ha una cosa sobre aquella caixa que em té un mica mosca.”

“A tu i a tots. És com una obsessió.”

“No. És a dir, sí. I vull saber perquè.”

“¿Tienen explicación, las obsesiones?”

“Només ho sabrem si ho intentem. Va, què me’n dieu?”

“Que no tenim res millor a fer.”

“Decidit, doncs. Tornarem a la Sala de Jocs.”

El fred de la nit deixava anestesiats als més petits i s’adormien ràpid. A més, després de passar-se el dia sencer d’ amunt a avall, estaven rebentats. Però la medicació per a la grip també

ajudava: més de la meitat dels nens i nenes de la Casa prenien algun tipus de fàrmac per a combatre l' hivern i això els deixava baldats; s'adormien tan aviat com es ficaven al llit i es tapaven amb els llençols. Als grans, però, no els passava. A ells els costava més asserenar-se després de tot un dia de feina. Per això en Hibari i els nois van haver d'esperar a que fos entrada la matinada per a poder sortir de l'habitació.

S'havien passat la tarda mandrejant per la casa, cadascú al seu aire. En Hibari havia trobat un racó a les golfes on hi tocava el sol i havia passat l'estona estirat, observant el cel per la finestra i pensant què farien si el que descobrien de la caixa no els agradava. Potser no tenia res d'estrany, potser només era cosa seva. Se li feia difícil pensar que s'ho havia imaginat tot, però. La veu, la presència... havia estat tot massa real; no hi havia manera que algú s'imaginés res semblant. A més, no havia estat l'únic. Si feia cas al que deien els seus companys, tots els qui havien estat algun cop en aquella casa havien viscut una experiència similar. Si no fos pels riscos que comportava, ho preguntaria a algú altre... però no valia la pena: aquella nit en traurien l'entrellat.

A les dues de la matinada, l' Ouji trucava a la porta d'en Hitsugaya i d'en Kid, que no van obrir. Més empenyat que estranyat, l' Ouji va entrar a l'habitació d'una revolada i va trobar a en Hitsugaya fet una bola al terra, arraconat a la paret, i en Kid davant seu amb la pota d'una cadira ensangonada.

"No hi vull anar! No m'hi pots obligar!"

"Doncs no vinguis però desfés-te de la pota de la cadira!"

"¿Pero qué coño estás haciendo?"

"Tu què creus?! M'ha partit la cella, el molt animal!"

"¡Ouji!"

"¿Qué?!"

"No hi vull tornar! Mai més! Deixeu que em quedi aquí, si us plau. Si us plau..." – la posada en escena no es corresponia amb la veu d'en Kid. Els estava suplicant amb llàgrimes als ulls que no el portessin a aquella sala una altra vegada. Fos el que fos el que en Kid experimentava quan entrava allà dins, no li agradava gens.

"Está bien. Quédate, pero baja eso, no vayas a hacerle daño a alguien."

"Gràcies! Gràcies!" – els va dir en Kid. Quan es va girar per deixar la pota a l'ampit de la finestra, l' Ouji li va clavar un cop al clatell que el va deixar inconscient a l'acte. En Hibari va ajudar en Hitsugaya a posar-se de peu i li va preguntar què havia passat.

"Que què ha passat?! Doncs que ha perdut el cap! Li he dit que es vestís, que vindríeu aviat i m'ha fumut un cop amb la pota de la cadira. Ni tan sols m'havia adonat que l'havia trencat! El molt malparit ha deixat la cadira mig encaixada amb la taula i no ho he vist! Si ho arribo a saber... el deixo sense dents! Maleït bastard!"

“¡Bueno, ya! Ahora ya le tenemos tranquilito. Va, que hay que ir a buscar a la extraña pareja. Hitsugaya, carga tú con el media mierda éste. Y si se te cae escaleras abajo, te la cargas.”

“I si perd les dents durant el trajecte?”

“Problema suyo, por subnormal. Va, ¡arrea, que siempre tenéis que liarla, joder!”

L’ Atobe els va obrir la porta i els va fer entrar perquè encara no estava preparat. Ni vestit. I en Zoro dormia. En Hibari es va trobar amb una habitació increïblement pulcra i endreçada. No hi havia res fora de lloc, ni tan sols la roba bruta del dia. Per tractar-se d’un mandrós compulsiu i d’un promiscu que es passava el dia delitant-se amb els plaers de la carn a tot hora, eren prou nets.

“Hum, sempre et passeges despullat per l’habitació?”

“Sempre.”

“¡Creía que estabas durmiendo!”

“Creies malament.”

“Tanto autocontrol para na—¡eh! ¿Y a ti qué te ha pasado?”

“En Kid, que no volia venir.”

“Pues vas dejando rastro, no sé si te has dado cuenta. Espera, que saco el botiquín.”

“No hay tiempo para eso. Vamos.”

“A ver, que tampoco nos van a cerrar el garito. Porque perdamos un par de minutos con su herida no va a pasar nada.”

“Atobe, jo t’agraeixo la preocupació, però m’inquieta que vulguis curar-me completament nu.”

“¡Pero qué manía le tenéis al cuerpo humano desnudo! ¡Ni que fuera a empitonarte aquí y ahora!”

“I a tu no et molesta?”

“Jo ja fa anys que m’hi he acostumat.” – en Zoro i l’ Atobe van canviar el pijama per roba de carrer i van agafar unes llanternes que tenien al fons de l’armari. – “Se suposa que no n’ hem de tenir perquè, per a què les volem?” – i picant-li l’ullet, en Zoro se’n va posar una a l’esquena, entre la samarreta i els pantalons. L’ Atobe i l’ Ouji se les van amagar a les mànigues.

“Tú, Hitsugaya y la bella durmiente iréis en medio. No necesitaréis linternas. Va, al lío.” – van deixar l’habitació sense fer soroll i van agafar les escales que comunicaven amb el primer pis. Quan havien recorregut mig camí, van sentir fressa de peus. Es van aturar i van apagar les llanternes. De seguida van veure una claror blava enfocada al terra que els indicava que algú pujava les escales fent servir la il·luminació d’un dispositiu mòbil. Van començar a retrocedir quan van sentir murmurar una noia.

“Estàs segura que no ens posarà pegues?”

“Que no. Va, no siguis pesada! Ja t’he dit que l’ Atobe no li fa fàstics a res! Si t’obres de cames, tot és possible.”

“Tsk, Nina.” – va xiuxiuejar l’ Atobe, que no semblava pas gaire content de saber amb qui se les tenien. Els va dir que ell se n’encarregava, que tornessin al replà del segon pis i esperessin que els cridés. – “Nina, ¿cómo tú por aquí? ¿Cuántas van ya esta semana? ¿Diez? ¿Once?”

“Dos per dia i som dissabte. Dotze, amb aquesta.”

“Pues siento joderte la media. Esta noche no habrá mambo horizontal.”

“Au, va, no et facis de pregar. Sé que t’has passat tota la tarda perseguint en Giriko. T’asseguro que jo et puc oferir experiències millors.” – va roncar la Nina. La seva veu era com una carícia suau a la pell. Sonava a promesa. Sonava a passió. Sonava a temptació i, en aquells moments, era el que menys necessitaven. En Hibari estava a punt d’aparèixer en escena quan van sentir el crit ofegat de la Nina. – “Què fas?! Para, em fas mal, Atobe!”

“¿No querías jugar? Pues juguemos. Al juego del silencio: tú cierras el pico y no cuentas nada sobre mis excursiones nocturnas y yo no le largo a la Doctora que la candidiasis que circula entre las chicas de por aquí es cosa tuya, ¿estamos?”

“Però jo no—”

“¿Lo tomas o lo dejas?” – uns segons després, l’ Atobe els deia que podien baixar. Quan van arribar al primer pis, es van trobar a la Nina i la seva amiga esperant-los. Només duïen una samarreta blanca, curta. Res més. – “Va, que las señoritas deben descansar, ¿no?”

“Sí, sí. Bona nit. Va, anem.”

“Però jo voli—”

“Calla! Ja hi jugaré jo, amb tu! Anem!”

“Què li has fet?”

“¿A Nina? Nada, aunque puede que le duelan los pechos.”

A la Sala de Jocs hi feia fred i ells tremolaven com fulles. Tantes precaucions que havien pres perquè ningú els veies o sentís sortir de les habitacions i a cap d’ells se li havia ocorregut portar roba d’abric.

La caixa estava exactament allà on l’havien deixat la nit anterior. En Hibari va respirar tranquil, visiblement relaxat perquè tot estava com ho recordava. És clar que, de fet, per què no hauria d’haver estat així? Era una caixa de fusta, no tenia vida. O sí?

No se sentia ni una mosca. El silenci era absolut, dens, quasi el podien tocar, com si fos un més del grup. Semblava que fins i tot els batecs del seus cors s'haguessin alentit, intentant no interrompre la quietud d'aquell moment. Quiets on eren, buscant amb la mirada una resposta a les seves preguntes, semblava com si el temps s'hagués aturat per ells. Sabien que mai se sentirien tant vius com en aquell moment. I també sabien que, quan passés, tot s'hauria acabat; mai més tornarien a ser els d'abans.

En Kid es va remoure inquiet a terra i va despertar. Semblava perdut mentre s'incorporava però quan va obrir del tot els ulls, quan va veure la desolació que l'envoltava, el silenci que l'asfixiava, la seva veu va ser un tro. El lament més trist mai pronunciat per l'home es va estendre per la Casa. Enseguida van córrer a tapar-li la boca, però el mal ja estava fet. Van emmudir, esperant sentir el so de les passes aproximant-se. Però no va aparèixer ningú. Aquella nit, el vent udolava amb força.

"Por todo lo que es sagrado, Kid, ¡no vuelvas a gritar de esa manera!"

"Us he dit que no volia venir! Us ho he dit!"

"Doncs mira si ens importa la teva opinió que no n'hem fet ni cas."

"Això no és just! Sou uns cab—"

"Ssht! Calleu!"

"No penso callar! Cridaré fins esgargamellar-me com no em deixeu sortir d'aquí—!" — en Zoro va envoltar el coll d'en Kid amb un dels seus enormes braços i va fer pressió. Molt lentament, se li va acostar a la orella i li va mormolar.

"Callaràs si no vols que t'escanyi i et llenci al cubell de les escombraries." — quan va semblar que en Kid s'havia tranquil·litzat una mica, en Zoro el va deixar anar, no sense abans clavar-li una mirada d'advertència. Mica en mica, en Kid va recuperar el color a la cara.

"Ho sentiu?"

"¿El qué?"

"Aquest soroll, com si algú s'estigués fregant les mans."

"A mí me recuerda al sonido que hace la lengua de un gato cuando te lame la piel."

"Sí, exacte! D' on ve?"

"De la caixa, d' on sinó?! Ens crida!"

"No, no és la caixa, imbècil. Però..."

Es van apropar al punt on la caixa reposava a terra. Un formigueig d'excitació va recórrer l'esquena dels nois, que van evitar amb totes les seves forces caure sota la influència de la caixa. En Zoro qui, de normal, era el més manta de tots, va estrènyer les dents i va passar per damunt la caixa. Semblava que volia tornar enrere, que la caixa l'estirava cap a ella però posant-

hi unes ganes i una voluntat que desconeixia, va ignorar-ne la crida i es va observar la paret del darrera amb atenció. La resta seguien atrapats al voltant de l'objecte de fusta.

“Ei, veniu aquí.”

“¿Y qué crees que intentamos?”

“Collons.” – un a un, en Zoro els va arrossegar cap a on era ell i els va allunyar de la caixa, que seguia quieta i silenciosa. – “Escolteu.” – en Zoro va acostar molt l'orella a la paret i es va quedar molt quiet, concentrat. La resta el van imitar i ben aviat van sentir el mateix que sentia ell: algú reia. Era un riure trencat, raspós, aspre.

“Hi ha algú tancat a la paret!”

“¿Tú eres tonto?”

“A la paret potser no però... hi ha algun conducte de ventilació per aquí? Una sortida d'aire? El que sigui! Busqueu!” – es movien a les fosques. Des que s'havien trobat amb la Nina, preferien no encendre les llanternes. Amb compte de no xocar els uns contra els altres i vigilant que en Kid no fugís i engegés tot el pla a rodar, els nois van revisar pam a pam el terra de l'habitació, buscant alguna obertura, algun forat, qualsevol cosa que permetés la sortida d'aire i, per tant, de sons.

“Aquí! Ei, aquí hi ha una reixeta de ventilació! Sota la finestra”

“I ara silenci.”

Es van ajupir sota la finestra, a tres metres de la caixa, i van escoltar. Allà el so era més fort, si és que se'n podia dir fort d'un so com aquell. Era llunyà. I sec. Era com si algú intentés parlar amb un grapat de sorra a la boca. Un so profund que sorgia d'un coll humà, d'això no n'hi havia dubte.

“I ara què?”

“Ahora le decimos hola. Hola?”

“... ..”

“Eh, ¿vosotros habéis entendido algo?”

“No. Hola? Que hi ha algú?”

“... .. is is”

“Algú parla anglès?”

“Voleu callar!”

“... ois ... ois ... jo s ... ra ... ic ... s j ...”

“De debò? Us heu begut l’enteniment! És la caixa! Aquella maleïda caixa! És cosa seva! Ens està menjant el cervell! Ens vol per a ella! Hem de sortir d’aquí! Si us plau! Si us plau! SI US PLAUI!”

“... id? K-kid?” – tots menys en Hibari es van quedar congelats a l’acte. Aquella veu els coneixia, però era impossible. Mai parlaven quan eren allà, mai deien els seus noms. Com podia ser que—?

“No. No pot ser.”

“Zura?”

“Però, és impossible. La Doctora ens ha dit que seguies hospitalitzat! Com—?

“Sóc aquí. Anys.”

“Aquí, ¿dónde?”

“Sota. Sempre.”

“¿Debajo? ¿En unas mazmorras?”

“Sí, y con un dragón, no te jode. Tiene que estar en el laboratorio de la Doctora. Ése secreto del que siempre hablamos.”

“Secret. Ji ji ji ji ji ji. Secret, secret, molt calladet, en Zura és un noi dolent. Ji ji ji ji ji”

“Genial, para una frase larga que suelta y no son más que paridas.”

“Aleshores, la caixa què hi pinta?”

“La caixa guarda un secret, calladet, calladet, en Zura es queda quiet. Ji ji ji ji ji”

“A la merda!” – d’una revolada, en Zoro va agafar la caixa entre les mans i tot i els crits d’advertiment dels seus companys, la va obrir. – “Aquí no hi ha res, està buida.”

“Tot aquest temps, obsessionats per la puta caixa i no hi havia res? Res?!”

“Hi havia un secret, calladet, calladet. Potser era jo. O potser eren ells. Ji ji ji ji ji”

“¡Cállate, maldito loco!”

“Espereu un segon. Em vàreu dir que la Directora va venir corrent cap aquí quan va saber que en Zura es comportava de manera estranya, quan va saber que existia la caixa, no?”

“Sí. I què?”

“I si... i si fos això el que heu estat sentint tot aquest temps?”

“El que?”

“Veus.”

“Pues claro que oíamos voc—”

“Claro, ¡voces! ¡Hibari, eres un genio! Por supuesto que oíamos voces, pero no en nuestras cabezas, ¡sino las que salían de aquí abajo! Todo este tiempo ha habido gente ahí encerrada, ¡en el laboratorio secreto de la Doctora! ¡Eso era lo que oíamos! Ni cajas ni mierdas, ¡seres humanos! ¡Encerrados!”

“I quan va saber que en Zura havia començat a comportar-se de manera estranya, va sospitar què passava. Per això va prohibir l'accés a la Sala de Jocs, per evitar que la descobrissin!”

“Però nosaltres hi hem entrat igual. Tot i així, això no justifica el que hem estat fent aquí dins i—”

“Sí lo justifica. Creíamos que era la influencia de la caja, que tenía algún tipo de poder sobre nosotros, ¡algo más allá de la lógica humana! Pero, en realidad, eran las voces de unos pobres desgraciados encerrados, ¡gente que había sucumbido a la demencia! ¡Y eso nos estaba afectando a nosotros, porque les escuchábamos y nos montábamos unas películas de agárrate y no te menees!”

“La ment humana és ben estranya.”

“Zura! Eh, Zura! Estàs sol? Hi ha algú amb tu?”

“En secret, calladet, en Zura sempre està solet.”

“L'hem de treure d'allà dins i pirar. Tots. Si ens quedem, vés a saber què ens farà la Doctora.”

“No podemos ir a la torera, Zoro. Esto hay que pensarlo bien.”

“Però no el podem deixar allà, tot sol!”

“Zura, escúchame bien, ¿sí? Soy Ouji, ¿te acuerdas de mí?”

“En secret, calladet, en Zura escolta al Princepet.”

“Vamos a buscar la manera de sacarte de allí, ¿de acuerdo? Pero vas a tener que ser paciente. Paciente, ¿me oyes?”

“Calladet, calladet, en Zura està calladet.”

“Esto tiene que ser un secreto, ¿vale? No le digas nada, nada a la Doctora, ¿de acuerdo?”

“És un secret? A en Zura li agraden els secrets, sempre calladet.”

“Sí, es un secreto. Y una promesa. Aguanta amigo, te sacaremos.”

“Aleshores, com dintre traiem en Zura d’allà?”

“I si foradem el terra?”

“¿Y si piensas con el cerebro, para variar?”

“¿Cómo íbamos a hacerlo sin que nadie se diera cuenta? ¡Poniendo un CD de música de tambores en repetición continua por, qué se yo, 2 meses?! ¡Zoro, por favor! Necesitamos buenas ideas, no sandeces.”

““Necesitamos buenas ideas, no sandeces”... i què creus que faig, un sandvitx?! És el primer que m’ha vingut al cap.”

“Y por eso vamos a correr un tupido velo. Veamos, lo que hay que hacer es buscar la entrada a ese lugar. ¿Ideas?”

“Obliguem a la Doctora a dir-nos-ho.”

“Claro, claro. Y de paso, le decimos que vamos a liberar a sus pacientes de su particular Hospital de los Horrores, ¡qué gran idea!” – estaven reunits a l’habitació que en Hibari compartia amb l’ Oují, intentant trobar la manera d’alliberar al seu company d’aquell captiveri inhumà. Semblava que haver descobert que en Zura era viu, havia renovat les energies dels nois; se’ls veia més actius, més vius. En Hibari va pensar que era cert allò que li havien dit sobre en Zura, que era algú molt estimat. Però, per molt estimat que fos, amb això no n’hi havia prou per alliberar-lo. A més, vés a saber quant temps passaria fins que poguessin fer-ho; qui sap si en Zura seguiria viu. A en Hibari li feia pena haver-lo deixat allà, tot sol.

“No el podem deixar així.”

“Té raó. Ens necessita.”

“¿Y qué hacemos? ¿Turnos para hablar con él?”

“Mentre no trobem la manera de treure’l d’allà, per què no? Potser aconseguim que ens digui alguna cosa coherent.”

“No sé si tengo muchas ganas de encerrarme en ese cuarto, con él como única compañía, y dejar el tiempo pasar.”

“Pues eso será lo que hagamos. Hay que darle cuerda a Zura, a ver si suelta prenda. Y mientras uno de nosotros le da palique, el resto busca la entrada a la Batcueva.”

“Ho dius com si fos fàcil.”

“Y lo es. Sólo se trata de coordinarnos. Simple.” – tots van estar d’acord que els costaria arribar fins en Zura, però ho havien d’intentar. Què passaria quan la Doctora es cansés d’ ell? Els aniria a buscar un a un? Eren els més grans i fingir que s’havien escapat no seria gaire

complicat: qui mouria un dit per ells? Al cap i a la fi, eren allà, no? Ningú els havia reclamat. No, si volien ser lliures d'una vegada per totes, s'haurien d'espavilar pel seu compte.

Quan es van quedar a soles, en Hibari i l' Oují van estar parlant fins ben entrat el matí de la manera de treure el seu company d'allà. D'una manera o d'una altra, havien de neutralitzar a la Doctora. Si bé no sabia què feien, tots tenien la sensació que els vigilava. Més d'una vegada, segons li va explicar l' Oují, havien descobert a la Doctora mirant-los fixament i mossegant-se el llavi com una lleona a punt per atacar a la seva presa. Era lògic pensar que se'ls mirés durant els àpats, perquè els feien tots junts però, sortint del lavabo? Mentre llegien tranquil·lament a la biblioteca? A mitjanit, traient el cap per la porta quan creia que dormien? No, aquesta dona en portava alguna de cap.

“Una vez la pillé espiando a Atobe mientras éste se divertía en uno de los baños de chicas con una amiguita. Una voyeur, pensé. Pero ahora que se lo de Zura, me pregunto si no fue porqué tenía ganas de saber qué se fraguaba en la mente de Atobe en aquellos instantes.”

“No fa falta ser un geni per imaginar-se en que estava pensant.”

“No, claro, pero vivirlo de primera mano no es lo mismo.”

“No. Igualmente, queda saber perquè la Doctors se'l va endur només a ell.”

“Porqué es una puta enferma, ¿quizás?”

“Si tot fos tan simple. En Zura va deure de fer alguna cosa que li va cridar l'atenció, que la va posar sobre avís, sinó, us hagués tancat a tots. Al cap i a la fi, per aquella habitació hi heu passat tots. Si el crim fos “castigar-vos” per haver entrat, aquest lloc s'hauria quedat buit fa anys.”

“Bueno, a lo mejor —No, no creo.”

“Què, no creus?”

“Ya te contamos que tenía algunos problemas con lo que comía, ¿no? El caso es que, al principio, no era nada del otro mundo, sólo era un poco especial para comer. Nada más. Pero desde que empezó con los “rituales de iniciación”, la cosa fue a más; sus problemas pasaron de ser tonterías a auténticas barbaridades. No sé, a lo mejor pasar tanto tiempo ahí le afectó de alguna manera.”

“Vols dir que potser escoltar com altres perdien lentament el cap, el va afectar?”

“Quién sabe, a lo mejor le susurraban cosas que le hicieron replantearse su propia existencia. O simplemente, perdió la cabeza por su cuenta y riesgo.”

“I no ha passat més? Vull dir, a ningú més li ha passat com a ell?”

“¿Como a Zura? ¿Dejarse llevar por las voces y actuar sin ser consciente de ello? ¿¡Hola?! ¿Hay alguien ahí? Hibari, tú te tiraste a Atobe la primera noche, ¿sabrías decirme porqué?”

“No. Alguna cosa em va empènyer a fer-ho. La ve—”

“¿La voz? Sí, la misma que hemos oído todos.”

“Però no pot ser, jo ja havia sentit la veu abans d’arribar a la Casa. És impossible que sentís en Zura al bosc!”

“No si la vocecilla estaba en tu cabeza. Piénsalo: te imaginas una voz que te habla, pero sabes que no es real porque no ves a nadie, entonces llegas a un lugar desconocido y te meten en una habitación donde, ¡oh, milagro!, oyes de nuevo la voz. O una parecida. ¿No crees que tu cabeza sumó dos más dos y sacó la conclusión que le dio la gana? ¿No estamos todos aquí por lo mismo, porque nuestras cabezas bucean por otros mares? Creía que ya te habrías dado cuenta.”

“Adonar-me’n? De què?”

“Del lugar en el que estamos, ¿de qué, sino?”

Cuidaven d’en Zura per torns. A tot hora hi havia algú amb ell. Només els dissabtes pel matí es quedava sol. A vegades no li deien res, només li feien saber que eren allà. D’altres, li parlaven sobre el que passava a la Casa. En Zura els demanava que li parlessin sobre els boscos al voltant de la Casa, sobre els animals que veien, el cel, els núvols, la pluja, totes aquelles coses que ell tenia prohibit. Poques vegades parlaven d’ells mateixos. És clar que a en Zura no li feia falta: ho sabia tot sobre els seus companys. La Doctora li ho havia explicat, li havia dit un dia a en Hibari.

“Conec tots els seus secrets, però no els teus. Els vols saber? Calladet, calladet.” – li preguntava en Zura cada vegada que li tocava a ell fer-li companyia durant les llargues hores de la nit. A ningú li feia gaire gràcia passar-se la nit escoltant com en Zura desbarrava. En Hibari, però, no li tenia gaire estima a l’hora fosca: si dormia, somiava i quan ho feia, eren els records que volia oblidar els qui l’anaven a visitar. Per això es va oferir a fer companyia a en Zura de nit. I el deixava parlar tant com volia.

“Va, sí, digues-me’n algun.”

“En Kid sempre està gelós. Va nèixer així i no canviarà. Per això no el volien, a casa seva. Per això se’l van treure del damunt. Calladet, calladet.”

“Com que se’l van treure del damunt? Per això és aquí, perquè el van abandonar?”

“Ji ji ji ji ji ji ji. Abandonar? Ji ji ji ji ji ji. No, ningú ens ha abandonat. Ens han tancat. Ji ji ji ji ji ji. Calladet, calladet.”

“Tancat? L’altre dia, l’ Oují va insinuar el mateix. Però jo he arribat aquí pel meu propi peu.”

“Ji ji ji ji. Hi ha qui té sort a la vida. Després estem nosaltres. I, finalment, tu. A quina banda pertanys? A la dels afortunats? A la dels desafortunats? Ji ji ji ji.”

“Em considero força afortunat, gràcies.”

“Segur? Ji ji ji ji. L’ Oují no m’explica el mateix. Diu que cries, en somnis. Que plores. I fas mal.”

“Mal? A qui? No l’he tocat pas, a l’ Oují!”

“No sé, a qui li fas mal? A l’ Oují? Per què? És bon nano. Calladet i en secret, ji ji ji ji.”

“Això és absurd.”

“Potser sí. Què fan, el papa i la mama?”

“Què has dit?”

“El papa. La mama. On són? Què fan? Els sents cridar? Ji ji ji ji ji!” – en Zura es va posar a cridar, com si li estiguessin fent mal. Igual que van fer ells. Igual que aquella nit. Igual que quan el cel es va tnyir de carmesí.

“Calla! Calla o et sentiran!”

“A mi? A la mama? Al papa? AAAAAAH, PROOOOOOOOU! MAAAAAAAAL! MAAAAAAAAL—”

“PROU! PARA!”

“—AAAAAAAAL! Ji ji ji ji ji ji ji ji!”

“PROU!” – en Hibari tremolava com una fulla. La sang li bullia per dins. La ràbia el tenia encès. No volia recordar, no volia sentir-los altra vegada però en Zura el va obligar a fer-ho. Maleït dement...

“Sí! Més fort! Més! Sí! Sí! S—aaaaaaaaaaaaaaah!” – no hi havia manera d’ignorar-los. No hi havia cap altre so que pogués tapar els crits i gemecs dels seus pares. Aquesta vegada s’havien posat a discutir a la rampa del garatge. Fins i tot havien agafat les pedres de les jardineres i se les havien tirat pel damunt, com un parell de cavernícoles. I ara seguien comportant-se com a tal, cardant a la vista de tothom, com dos animals en zel. En Hibari va treure el cap per la finestra i va veure com el seu pare encastava la seva mare contra el capó del cotxe. Va veure com la seva mare s’agafava fort a les natges del seu pare. Va veure com ell es perdia dins d’ella amb força, amb urgència, amb ràbia. I els crits; aquella era la pitjor part. Mai semblava que li agradés. Mai semblava sentir-se còmoda amb aquella bèstia dins. Però sempre en demanava més, sempre ansiosa per tenir-lo entre les seves cames. En Hibari va tancar la finestra i va baixar cap a la cuina. A fora, els seus pares seguien oferint el seu particular espectacle a qui el volgués veure. Quan va sortir per la porta de casa, encara no tenia gaire clar què faria. Ni com. Va acostar-se fins on al cotxe. Tenia als seus pares a menys d’un metre però ja els podria haver tingut a quilòmetres, que ells no haurien notat la diferència. No va dir res, va obrir la porta del copilot. Va entrar al cotxe i va tancar la porta. Pel parabrises podia veure l’esquena de la seva mare, nua, amunt i avall, al compàs que marcava el seu pare. Va buscar l’encenedor i el va agafar. La seva mare va cridar més fort. Va

sortir pel costat del pilot. Es va apropar al dipòsit i el va obrir. Va agafar la roba de la seva mare que, amb les ànsies, havia tirat de qualsevol manera al terra i la va esquinçar. Una corda, això era el que necessitava. Un dels extrems a dins del dipòsit, l'altre a les seves mans. L'oli de cuinar i l'encenedor van fer la resta. Sense mirar enrere, en Hibari va sortir de la propietat familiar. Ells. El cotxe. Tot va explotar quan girava la cantonada. Només va sentir els crits una última vegada.

"Aaaaaaaaaaaaaaaah!Maaaaaaaaaaaaaaaal! Em fas maaaaaaaaaaaaaaaal!"

"Tres semanas después, seguimos igual: en blanco."

"Mentida! Jo tinc un mal de cap horrible. M'està matant! Maleït Zura! No calla! És que no calla!"

"Sempre et pots fer l' adormit, com jo."

"Tu no ets fas l' adormit, Zoro. Tu t'adorms."

"Però sóc allà, no? Li faig companyia. Més o menys. Ell va dient la seva i quan se'n cansa, calla."

"A ver si te entra en la sesera: aguantamos al loco para intentar sonsacarle algo, ¿no para que se sienta menos solo! ¿De qué nos sirve malgastar nuestro tiempo allí si no sacamos algo de ello?! Zoro, ¿debemos saber cuando está por allí la Doctora para poder buscar a nuestras anchas! No, si ya sabía yo que esto sería un fracaso."

"I de què ens servirà saber quan està amb ell si no sabem per on entrar, eh?!"

"Creo que puedo tener una respuesta a eso."

"Canta."

"Anteayer le pedí una reunión privada a la Doctora. Le dije que necesitaba hablar con ella sobre mi... digamos, obsesión. Accedió a verme el domingo."

"Pasado mañana."

"I ja saps què faràs per convèncer-la?"

"¿Necesitas un croquis o te basta el sentido común?"

"Funcionará?"

"Soy su punto débil. Lo he sido desde que llegué. Mirad, he visto cómo me mira y la envidia en sus ojos cada vez que me ve con alguna de las chicas de la Casa. O chicos. ¿Os acordáis de la sirvienta que teníamos? ¿Esa chica jovencita, que siempre nos metía un caramelo en el bolsillo cuando nadie la veía? Bueno, pues me la tiré. Y ella, arrepentida, se lo confesó a la Doctora. Aquella misma tarde estaba fuera. ¡La echó porque se moría de la envidia! Puedo

aprovechar eso, ¡vaya que si puedo!” – van quedar, doncs, que el diumenge estarien atents a la cita de l’ Atobe amb la Doctora i que aprofitarien per entrar a la seva habitació, a veure si trobaven alguna cosa que els pogués donar una pista de què feia allà sota i de com arribar-hi.

Un cop en Hibari va comprovar que no hi havia ningú vigilant-los, i quan la resta ja feia estona que dormia, va baixar sense fer gaire soroll a la Sala de Jocs. Per molt que l’ Atobe entretingués a la Doctora i poguessin trobar res que els ajudés a entrar a la Sala dels Horrors, cosa que en Hibari no veia massa clar, necessitaven saber què es trobarien. Res no els garantia que en Zura fos l’únic habitant d’aquell lloc, si n’hi havia més, com s’ho farien per tenir-los callats? Qui diu que no els vendrien a la Doctora? A més, s’havien d’assegurar que hi havia més d’una sortida segura. Aquest cop s’havia de planejar bé o els tancarien de per vida. En Zura havia de col·laborar sí o sí.

La Sala era freda quan en Hibari hi va arribar, semblava que la calor mai s’hi quedava gaire estona. La foscor no el molestava en absolut; a ell no li semblava tenebrosa ni asfixiant, a ell li agradava: el feia sentir com a casa o, com a mínim, com a la “casa” a la que ell estava acostumat. Havia passat moltes hores a les fosques, sempre desitjant que mai tornés la llum, era la única manera que coneixia d’amagar-se d’aquells que li volien mal. Sempre ocultant-se dels altres, sempre vigilant la seva esquena, se sentia perseguit. Sí, aquesta era la paraula: perseguit. I ja n’estava cansat. Fins i tot aquí, lluny dels seus pares, lluny de tothom, sentia que li anaven al darrera. Acabaria amb aquest sentiment, se’n desfaria i, així, seria lliure per ser qui volgués, on volgués. Ell, només ell.

“Zura? Zura! Estàs despert?”

“Sí, ji ji ji ji. I calladet, calladet. Ja pensava que avui em deixàrieu sol, com heu estat fent aquests anys. Sol i abandonat, en Zura ha acabat trastocat, ji ji ji ji!”

“Zura, hi ha més gent allà?”

“Abans. Abans n’hi havia més. Però eren dèbils. I la Doctora els ha fet fora, tot i que la túnica no els quedava bé.”

“Túnica? De què parles? Què vols dir amb això? Zura, deixa’t estar d’endevinalles! Si no ens ajudes, no et podem treure d’aquí!”

“Endevinalles! Endevinalles! Com creus que he sobreviscut tot aquest temps? Com creus que he aconseguit mantenir el cap al seu lloc després de tot el que m’ha fet, eh?! EH?!” – la veu li havia canviat. Ja no era infantil ni falaguera, no sonava trastornada ni dement. Ara era clara, ferma. I venjativa. – “Aquesta dona se’t fot dins del cap i te’l capgira. T’arrenca l’ànima i t’obliga a mirar-te des de fora. T’aliena! Et fa sentir estrany dins del teu propi cos, dins la teva pròpia ment. I quan penses que ja s’ha acabat...torna a començar. I sempre, sempre és pitjor.”

“Doncs ajuda’ns! Ajuda’t! Digues-nos qui hi ha allà baix, quan entra la Doctora, quan surt, per on ho fa, què fa. Ajuda’ns Zura i podem fer alguna cosa per tu. Però si ens parles en codi, no hi haurà manera.”

“Té espies. Nens i nenes que li fan la feina bruta. Li expliquen què fan els altres i així no els fa res. Els ha comprat.”

“Qui són?”

“No ho sé, no els he vist mai. Però n’hi ha una... És una noia i sempre que ve, la Doctora torna molt esvalotada, com, com... gelosa.”

“Gelosa? De qui? De què?”

“Ni idea. Però és cosa d’aquella noieta. De les coses que li explica.”

“Una noia... Podria... Zura! Aquesta noia, saps si fa veu d’espiguet? Com si parlés amb un xiulet a la boca. Una veu molt odiosa, d’aquelles que se’t foten a dins i no et deixen en pau?”

“Sí. És com si s’estigués desinflant, com un puto globus!”

“Mala puta.”

“Saps qui és?”

“Oh, i tant.”

“També hi ha un nen. Un amb un tic.”

“Un tic?”

“Sí, sempre que apareix, la Doctora li diu que el pròxim dia li mirarà. Que, pel moment, s’aguanti com pugui. Però no sé quin tic és.”

“Serà per tics en aquesta Casa. D’acord, un tic. És gran o petit?”

“Fa veu de nen. I creu que està jugant.”

“Entesos. Un nen, amb un tic. I creu que és un joc. Molt bé, Zura, molt bé.” – ara només l’havien de trobar.

“O sea, que Nina y el niño del tic, cuyo nombre o apariencia desconocemos, le largan todo lo que saben a la Doctora. Bueno, es un comienzo.”

“Un començament? Ouji, dues persones, dues com a mínim, saben com arribar fins allà! No necessitem res més!”

“No. Oh, espera, sí necesitamos algo más: que nos lo digan. Y lo veo complica—”

“De debò? Els obliguem i punt.”

“—do. Complicado. Además, no sabemos quién es el otro. ¡No es como si pudiéramos pasearnos por allí, buscando niños con tics sin levantar sospechas!”

“Sempre podem obligar a la Nina a dir-nos-ho.”

“Le tienes ganas, ¿eh? Aún así, va a ser un poquito más complicado que eso. Habrá que entrar allí, digo yo.”

“Mica en mica. Primer hem de trobar a l'altre, per assegurar-nos que la Nina no ens pren el pèl. I després, com va dir l'Atobe, ens ocupem de la Doctora.”

“És veritat. No fa falta que hi baixem tots. Vaja, algú s'haurà de quedar vigilant per si les mosques.”

“Jo vull baixar. En Zura és amic meu. Dels de debò, vull dir.”

“Sí, que tú te quedas vigilando está fuera de toda cuestión. Zoro tendría que bajar seguro: es el más grandote. Y yo también: soy el más listo. Hitsugaya y Hibari se quedarían vigilando y Atobe entretendría a la Doctora. Bueno, hasta esto llegamos. La cuestión es cuándo. Y cómo.”

“Atobe, necessitem a la Nina.”

“Dalo por hecho.”

“I també necessitem al nen. L'hem de trobar.” – van acordar que el buscarien i el portarien a la Sala de Jocs, igual que a la Nina. En Hibari anava una mica més perdut que la resta perquè no coneixia als nens i no sabia per on començar a buscar. Sempre havia estat així: evitava relacionar-se amb la gent, les aglomeracions el mataven però, quan necessitava algú, se sentia perdut perquè no sabia a qui recórrer o com demanar ajut. I les poques vegades que ho havia fet, sempre l'havien acabat fallant. No estava fet per a viure en societat. Si aconseguissin escapar, en Hibari buscaria un lloc aïllat de tot i de tothom, un lloc on ningú l'anés a molestar i allà es quedaria.

Es va passar el matí sencer observant com jugaven els petits. En certa manera, era reconfortant veure que, tot i el lloc on es trobaven, ells seguien endavant, vivien, perquè sí. Aquell sentiment de superació, aquella força per tirar endavant, per seguir viu, era una cosa que en Hibari no entenia. Mai ho havia fet. A ell el movia la ràbia, la desolació, el dolor. Carregava amb un foc alimentat per tot allò que l'havia destrossat per dins quan era petit, un foc que el movia i el feia avançar una passa més cada vegada; si no hagués estat per aquest foc, en Hibari encara seria en aquella casa podrida, en aquella casa que el consumia. Però voluntat i resignació no eren el mateix: ell en tenia molta de la segona i gens de la primera.

A l'hora de dinar es va reunir amb els altres al menjador per posar en comú què havien trobat. Se li va fer estrany seure allà, sabent que hi havia algú que els vigilava. Sentia com se'l miraven i aquesta sensació el feia estremir. No era l'únic. Els altres també es mostraven inusualment tensos. Trobar respostes a tot allò era essencial o la seva pròpia ansietat els delataria.

“Yo tengo dos posibles candidatos.”

“Cap.”

“Cap.”

“Jo estava amb en Zura.”

“Hi ha un nen, no sé com es diu, que sempre que parla, s’esgarrapa el coll. Sempre. Té unes cicatrius molt lletges.”

“Gabriel.”

“Com l’arcàngel?”

“El mismo. Atobe, ¿qué puedes contarnos de Nina?”

“Hum, que la mataría si no fuera por lo que me hace. En serio, es odiosa. Y orgullosa. No ha negado que esté pasando información a la Doctora. De hecho, me ha dicho que si me porto bien con ella, se acabaron las acusaciones injustas y falsas. Me estoy planteando seriamente ahogarla de verdad la próxima vez que me acueste con ella.”

“Pues no te lo plantees tanto y hazlo. Nadie la va a echar de menos.”

“Cierto, total, ya me ha enseñado todo lo que tenía. Pasarlo a la siguiente generación es sólo cuestión de tiempo.”

“Aleshores, tenim tres candidats. I sabem que el que ens va dir en Zura sobre la Nina és cert. Bé doncs, i ara què?”

“Ahora interrogamos a los enanos y a ver qué sacamos de ello. Y ya mañana, cuando Atobe intime con la Doctora, intentamos entrar a las mazmorras.”

“Podríem deixar de dir masmorres? Sona massa tétic.”

“Ya, Kid, pero es lo que son: unas mazmorras. Si no te gusta el nombre, te vienes mañana conmigo y la Doctora y lo discutimos.”

“Depravacions de l’ Atobe a part, com ens repartim la feina?”

“No soy un depravado, amigo mío. Tú lo sabes mejor que nadie. No puedo evitar que me guste lo que me gusta. Es como tu pasión por la halterofilia: no puedes evitar que te guste aunque, personalmente, cuando te pones en plan Conan el Bárbaro, das un poco de grima, se te marcan venas que no sabía siquiera que existían.”

“Chicos, que nos desviamos del tema. Los niños. A ver, esta tarde Atobe se queda con Zura, así que somos cinco. Como yo me basto y me sobro, iré solo. Zoro con Hitsugaya y Kid con Hibari. Yo me encargo del sujeto número 1, Cristian, el niño del tembleque incontrolable. Zoro y Hitsu, vosotros del sujeto número 2, el pequeñajo violento que habla solo y tiene espasmos en el hombro. Hibari, Kid, sujeto número tres, el niño gato. ¿Todo claro?”

“Cristalino.”

“Sí, sí.”

“I per què m’emparelles amb en Zoro?!”

“Para que le controles, que tiene muy mala baba.”

“Jo? Mala baba? És en Kid, qui té atacs de bogeria. Bona sort, Hibari. Ja ja ja.”

“Gràcies pels ànims. Kid, et portaràs bé, eh que sí?”

“Sí!”

“Veus?”

“Dijo lo mismo cuando le preguntamos si sabía algo sobre el pastel ése de cereza. Y claro que sabía algo, ¡se lo había zampado entero él solo! ¡Ja ja ja ja ja ja ja!” – tots van riure, fins i tot en Kid, i, per uns moments, van tornar a ser adolescents normals en un món que els venia massa gran. Però l’esbargiment va durar poc perquè la Doctora se’ls va acostar, amb un somriure de silicona als llavis.

“Vaja, pensava que no sabíeu riure, nois. Je je.”

“Y se acabó la fiesta.”

“Passaré per alt el comentari, Ouji. Hibari, m’agradaria parlar amb tu aquesta tarda. A soles.”

“Doncs ho tinc complicat. Aquesta tarda, jo... em, jugaré amb els petits. Ja els hi he promès aquest matí, oi?” – de la taula on dinaven el més petits, es va alçar un rugit d’alegria que va desencadenar tota una pluja de menjar i coberts a terra. A la Minyona i al Director els faltaven mans per controlar als nens i nenes que corrien per la sala, que s’apropaven a la taula dels grans i els abraçaven i els cobrien de petons. En Hibari sentia que se li queia el món al damunt, que s’ofegava entre tantes mans i cames. Tenia moltíssimes ganes d’agafar aquells cossets i estimbar-los contra la paret, fer-los parar. Però la Doctora se’l mirava, el dubte dibuixat a la seva cara. Així que en Hibari va alçar un dels nens i el va fer voltar, com si fos una baldufa, tan amunt com va poder i fins que els braços li van dir prou.

“Està bé. Un altre dia, doncs. Passeu-ho bé amb en Hibari, nens.”

“Sí!”

Al final, a tots els va tocar jugar amb els nens. La mentida havia passat a formar part d’ells i ja no tenien manera d’escapar-ne. Amb una mica de sort, però, els tres nens amb els qui havien de parlar estarien allà, jugant amb ells i això els facilitaria molt les coses.

A en Hibari li va tocar jugar a fet i amagar. I això implicava una mínima interacció amb els nens. Sempre podia fer veure que els estava buscant i encara que no els trobes, no els semblaria estrany, al cap i a la fi, en Hibari només portava uns mesos allà.

“Comptaré fins a 100. Va! 1, 2, 3, 4, ...”

“Correu! Correu!”

“8, 9, 10, 11, ...” – va seguir comptant fins que va estar segur que no l’escoltava ningú. I va parar. Havia vist en Gabriel entre els que s’amagaven. Només l’havia de trobar. Però com fer-ho sense cridar l’atenció dels altres?

Mentre en Hibari el buscava, va veure com alguns dels nens no hi posaven gaire ganes, a l’hora d’amagar-se. En va trobar tres asseguts al passadís jugant a les bales. Dues nenes eren al pati pentinant les nines. I dos més s’atonyinaven de valent mentre un grupet se’ls mirava i els animava, entre ells, en Kid.

“Kid. Eh, Kid! Vine aquí.”

“Què?”

“Com que què? Hauries d’estar buscant en Gabriel!”

“M’avorria. Això és més entretingut.”

“S’estan pegant.”

“No és la primera vegada. Són uns veterans, aquest parell. Jo crec que guanyarà en Sanders. Espero que guanyi ell perquè m’hi he jugat les postres d’aquesta nit!”

“Estàs malalt. Va, vosaltres dos, prou! Eh, he dit que pareu!” – en Hibari es va apropar als nens i els va separar però ells van esquivar els seus braços i van seguir barallant-se. Ni en Zura ni la resta d’espectadors feien res per ajudar-lo. Va notar com es començava a encendre. La sang li batejava amb força al cap. Als ulls hi veia llumetes. Les mans li suaven. Tenia la gola seca...

Cap dels nens s’ho esperava, ni en Hibari mateix. Però, de sobte, en Kid es va tirar damunt d’un dels nens, un que no participava en l’espectacle, un que passava per allà. El va agafar pel coll de la camisa, sacsejant-lo amunt i avall. Amb força. Amb ràbia. El nen plorava i cridava. Es va fer pipí al damunt. I en Kid no parava.

“Para, Kid! Para ja, no veus que està acollonit?! Para, et dic!” – d’una estrebada, en Hibari li va prendre el nen dels braços i amb la cama dreta el va apartar perquè no s’hi llances de nou. En Kid estava desbocat.

“Maleït nen! Maleït coi de nen! Tot és culpa teva! Per culpa teva som aquí! Ets el maleït centre d’atenció! T’odio! T’odio! T’ODIO!” – en Hibari podia sentir com el nen tremolava entre els seus braços i com en Kid es perdia encara més en el seu propi món. Sense saber d’on exactament, en Hibari va veure com uns braços abraçaven amb força a en Kid per l’esquena. Ell seguia cridant i maleïnt, però els braços no el deixaven anar. De darrera l’home que l’aguantava, va aparèixer la Doctora i li va dir alguna cosa a cau d’orella. En Kid va riure fort i li va escopir a la cara. La Doctora se la va creuar d’una bufetada. Els nens van contenir l’alè i en Kid va començar a somiquejar. Se’l van endur entre plors i laments.

“Tot bé?”

“Sí, sí.”

“Gràcies per aturar-lo, Hibari. A vegades, en Kid perd el nord. Pobrissó, tan bon jan que és.”

“Què li farà?”

“Fer-li? Res, home. Me l’enduré a la cuina i que li preparin una tisana.”

“Ja.”

“Perdona?”

“No, no res.”

“Queda’t amb els nens, si? Merci. Va, petits, que en Hibari sí jugarà amb vosaltres.” – una tisana? Era increïble la cara que tenien els adults. En Hibari no es podia creure que la Doctora pensés de debò que s’havia empassat una cosa com aquella. Era absurd. Mentre sentia els plors d’en Kid, una mà tremolosa li va fer un copet a la galta. En Hibari va mirar avall i va veure que el nen que tenia en braços volia baixar. Enlloc de deixar-lo a terra, el va alçar, anivellant les seves mirades.

“Hola Gabriel.”

“Hola.”

“T’haig de preguntar una cosa.”

“Ja ho sé. Ella em va dir que ho faríeu.”

“La Nina?”

“Sí.” – li va mirar les marques del coll. Pràcticament el tenia en carn viva. Tenia un ulls molt grans i molt negres, com dos pous sense fons. Era com si et xuclessin l’ànima. El van fer estremir.

“Li has estat explicant coses a la Doctora.”

“Sí. Diu que m’ajudarà.”

“I tu te la creus?”

“No, però si no faig el que vol, em toca el coll.”

“I et fa mal. Per què t’ho fas, això?”

“Perquè els nens bons no diuen mentides.”

“Ja, em sona, això. Gabriel, tu saps com arribar fins al lloc on vas a parlar amb la Doctora?”

“Sí.”

“M’hi portaries?”

“Però si ho faig, em farà mal.”

“Et prometo que no li diré que has estat tu, però haig d’ajudar al meu amic.”

“Al noi dels cabells llargs? La mare deia que els nois amb els cabells llargs eren enviats del dimoni. Per això jo sempre els portava curts. Però la mama ja no hi és i a mi m’agraden llargs. T’agraden, a tu?”

“A mi m’és igual. Però els teus són molt macos, sí. M’ajudaràs?”

“No ho sé.”

“Què vols?”

“Vull que ella no em faci mal.”

“No te’n farà, t’ho juro.”

“De veritat?”

“De veritat de la bona.”

“Ja ja ja, tu també l’has vist!”

“Sí.”

“Al cobert de les eines. Allà hi ha una porta, una porta amagada. És per allà.”

“Gràcies, Gabriel.”

“Ja sé on és. Demà, mentre l’ Atobe sigui amb la Doctora, hi entrarem.”

“I en Kid?”

“S’ha posat violent amb en Gabriel i la Doctora se l’ha endut.”

“Amb en Zura?”

“Vés a saber.”

“Bueno, Kid es la última de nuestras preocupaciones. Hay que trazar un plan de acción. Si mañana logramos sacar de allí a Zura, y a Kid si está con él, seremos libres. Si nos pillan, la habremos cagado pero bien.”

“Què proposes, Ouji?”

“Bueno, lo primero es decidir quién baja. ¿Qué? No me miréis así, era evidente que no íbamos a bajar todos de golpe. Como mucho, dos. El resto tiene que vigilar. Así que alguien

tendrá que echarle un ojo a Atobe y el otro a los espías, para que no salgan corriendo a buscar al Director. ¿Candidatos?”

“Potser hauria de baixar en Zoro, que té més força, no?”

“Claro, porque habrá que romper cadenas y luchar contra furiosos guerreros armados. Mira, por lo que me contó Nina, la única que baja allí es la Doctora y, como mucho, algún celador. Si Zura y Kid están allí, irán de sedantes hasta el culo, pero no pesan tanto como para que dos de nosotros no puedan cargar con ellos.”

“Cierto. Bajaremos Hitsugaya y yo. Hibari, tú vigila a Atobe y a su palomita. Y tú, Zoro, a los niños.”

“I per què haig de vigilar jo als nens?”

“Perquè fas cara de pocs amics. Amb una sola mirada, els tindràs controlats.”

“Bah, feu el que vulgueu.”

“I jo? Per què m’haig de quedar vigilant?”

“Si el Director te ve rondando por el despacho de la Doctora creará que quieres hablar con ella pero que no te atreves. Si nos ve a alguno de nosotros, creará – no, sabrá que tramamos algo.”

“No em fa ni gota de gràcia haver d’aguantar gemecs i esbufecs. Una altra vegada.”

“Todos tenemos problemas.”

“Demà, doncs. Matí o tarda?”

“Després d’esmorzar?”

“Pero que gracioso eres. Hay que hacerlo cuando los mayores estén más ocupados. Durante la hora de estudio. Estarán todos vigilando a los peques.”

“Sí. La Doctora aprovecha los domingos para hacer papeleo. Estará en su despacho seguro. Y el Director estará en la biblioteca o en su despacho. Lejos, de todos modos.”

“Perfecte, doncs.”

“Día D, hora H. Ja ja, que chispa tengo.”

Al matí següent, durant l’esmorzar, tot era ansietat mal continguda. Ningú es va estranyar de no veure en Kid. Ni tan sols la Doctora en va fer cap comentari quan va passar per la seva taula a desitjar-los bon dia i a donar-li les gràcies a en Hibari per haver estat amb els nens després del que va qualificar com a “desafortunat incident”.

“No va ser res.”

“Igualment, gràcies.”

“I en Kid? Està b—”

“Bon profit.” – ningú va badar boca. Van esperar a que tots els nens i adults haguessin sortit del menjador per a posar en marxa el seu pla. L’ Ouj i en Hitsugaya sortirien tan tranquils per la porta principal i si algú els preguntava, dirien que anaven a fer un tomb, no era la primera vegada que ho feien. En Zoro es quedaria a la biblioteca, fent veure que dormia i vigilaria a la Nina, qui segur que sospitava alguna cosa. Havien decidit que no feia falta vigilar a en Gabriel: aquell nen no representava cap perill per a ningú, només per a ell mateix. L’ Atobe aniria al despatx de la Doctora i en Hibari el seguiria i s’esperaria a fora.

“Todo, repito, todo tiene que salir redondo, ¿estamos?”

“Sí.”

“Bien, adelante.”

En Hibari estava nerviós: no li agradava treballar en grup, era deixar massa coses a l’atzar. Tan de bo ho hagués pogut fer ell tot sol, però era massa feina. Hauria de confiar en ells.

Era un sentiment estrany, el de la confiança. Fins a quin punt podia estar segur que ningú els donaria l’esquena? I si se’n cansaven? I si decidien que els avantatges no compensaven els riscos? En Hibari mai confiava en ningú, la gent era massa inestable. O massa covarda. O totes dues coses. Els seus pares, per exemple. Se suposava que hi havia de confiar, que eren el seu món sencer, però el van trair: ell mai va estar en primer pla. Quan necessitava una mà que l’alcés, els seus pares li negaven. Quan necessitava algú que el mantingués de peu, els seus pares el deixaven caure. Sempre decebant-lo, un cop rere l’altre, dia a dia, cada any. Tota una vida. Fins i tot el seu avi, fins i tot la única persona que mai va estimar, el va trair...

“Em va prometre que es posaria bé! Em va prometre que tornariem al parc a jugar!”

“A veure si aprens d’una vegada que la gent menteix, que la gent enganya! El teu avi no era pas diferent.”

“No, no, no!”

“Sí, sí, sí! Les persones som egoistes, Hibari. Només ens preocupem de nosaltres mateixos. La confiança és una enganyifa de conte de fades. El teu avi et va mentir, ell sabia que s’estava morint. Et va prometre que es posaria bé, que només era un refredat. I te’l vas creure. Problema teu. Així aprendràs a que no t’aixequin la camisa.” – vist en perspectiva, en Hibari comprenia molt bé perquè el seu avui havia dit el que havia dit. Tot i així, el dolor de la traïció seguia allà. Feia temps que li havia perdonat aquella mentida però el recel s’havia instal·lat dins seu i li oprimia el cor amb força. No confiava en els altres perquè el record d’aquell moment el tenia subjugat.

“Vale, voy a entrar. Deséame suerte.” – i li va picar l’ullet. En Hibari dubtava molt que en necessites.

Al principi, només el sentia parlar però, pocs minuts després, fins i tot això era difícil. Va parar bé l'orella i va procurar no fer gaire soroll. Se sentien uns esbufecs suaus. I rialles a sota veu.

“Mmh, ¿ah, sí? Ni idea.” – la veu de l' Atobe era melosa i suggerent, desprenia sensualitat a cada síl·laba.

“Segur que – aaah. Segur que sí. Oh!” – havia caigut a la seva trampa. En Hibari podia notar l'excitació a la seva veu des de l'altre costat de la porta. Moviment de cadires. Un gemec suau. Un sospir. Una exclamació a mitja veu.

“Atobe, fa tant que ho espe—aaaah! Ah! Mmmh.”

“Pues no esperes más, cariño. Déjate llevar.”

“Però sóc adu—oooh! U-una mica més amunt. Així, sí. Aaaaah.”

“Mmh, estás temblando. Me gusta.” – en Hibari va sentir com s'abaixava una cremallera. Va sentir com l' Atobe llepava alguna cosa. Com la Doctora contenia l'alè i, a poc a poc, el deixava anar en forma de gemec. Lent i suau. Plaent. Un crit contingut.

“Mmh, si me arañas, se va a notar.”

“Calla i continua. Continu—aaaaaaah! Aaaaah!” – la Doctora ja no s'esforçava en dissimular els crits. Ni els gemecs. Ni els esbufecs. Ara ho feia a viva veu, ressonava per tot el despatx i en Hibari no podria aguantar gaire estona més allà fora, sense fer res. Si l' Atobe trigava gaire més, entraria i que passés el que hagués de passar.

De sobte, alguna altra cosa va captar la seva atenció. Unes passes ràpides i que trepitjaven fort s'apropaven. En Hibari no va tenir ni temps d'avisar al seu company, tot va anar molt ràpid: el Director va obrir la porta i se'ls va trobar allà.

“Doctora! Doctora! Ràpid, vingui amb—per l'amor del Déu! Què representa això?” – la Doctora estava estirada cap per amunt sobre la taula, amb les cames ben obertes, agafant l' Atobe per les natges qui, amb la boca als seus pits i els pantalons i la roba interior pels genolls, l'envestia ferotgement una vegada i una altra.

“Director, jo... ajudi'm! No puc sola! No puc!” – l' Atobe es va aturar de cop, encara dins seu i amb l'horror pintat als ulls.

“¡Serás! ¡Pues poco te ha costado tumbarte y abrirte de piernas, zorra! ¡Sólo te faltaba darme de latigazos para que no parara!”

“Prou! Atobe, surt ara mateix d'aquí! I no pensis que això quedarà sense càstig! Va, fora!”

“Ésta me la pagarás muy cara. Y usted, ¡aproveche, que la tiene muy bien colocadita para tirársela! Aunque imagino que ya lo habrá hecho, ¡igual que hizo con Nikki y Suri, puto pederasta!”

“FORA!” – va rugir el Director. L’ Atobe va sortir rabent, empenyat i ni tan sols va veure a en Hibari, que s’havia girat contra la paret perquè la seva pròpia excitació quedés dissimulada. Dins del despatx, el Director es mirava a la Doctora perplex, sense saber ben bé què fer-ne d’ ella.

“Al, de debò que jo no –”

“Calla. Calla i no diguis res fins que no hagi acabat, meuca.” – d’un cop, va tancar la porta del despatx. Segons després, en Hibari va sentir els crits exagerats de la Doctora i el so de desenes de llibres caient del seu lloc. Va marxar corrents, no en volia saber res més.

“¿Pero tú eres tonto, Zoro?! ¡Ya casi estaba! ¡La tenía a punto de caramelo! ¡Sólo que hubiera llegado hasta el final, habría cantado como un maldito ruiseñor! ¡Pero ha entrado el Director y todo se ha ido al garete!”

“M’ha provocat! Què havia de fer, quedar-me de braços plegats?!”

“¡Pues claro que te ha provocado! ¡Es Nina! ¡Es lo que hace!”

“Va, una mica de calma! Ja no s’hi pot fer res. Hem d’avisar a l’ Ouji i a en Hitsuga –”

“No, no avisareu a ningú.” – la Doctora va aparèixer sorgida del no-res. I amb ella, el Director i tres homes-armari. Dos d’ells van immobilitzar a en Zoro, mentre el Director li injectava alguna cosa al braç. L’altre va agafar a l’ Atobe, que s’havia llençat damunt la Doctora.

“¡Maldita puta!”

“Atobe, ha estat molt bé, tot i no haver arribat fins al final, ha estat molt bé.” – i li va injectar el mateix que el Director li havia injectat a en Zoro. Tots dos van caure rodons a l’acte. En Hibari no va provar ni de resistir-s’hi. Va deixar que li injectessin l’anestèsic sense dir res, sense moure’s. Sense parpellejar. Només va sentir una última paraula. - ... vius.

“Bueno, pues ya estamos todos.” – en Hibari va obrir els ulls i es va trobar en un lloc fosc i fred. L’aire estava viciat i feia pudor a humitat. El cap li donava voltes i tenia la boca més seca que una espadenya. Va intentar posar-se de peu però alguna cosa tirava d’ell cap avall. – “No vale la pena ni que lo intentes. Estás maniatado. Estamos esperando a ver si se despierta el grandullón. ¿Qué tal la cabeza?”

“Com si m’haguessin clavat un cop de peu amb una bota de punta de ferro.”

“Una descripción muy acertada, sí señor.”

“Efectes secundaris del temazepam.”

“El què?”

“Un “medicamento” que la Doctora usa muy a menudo para que los que le dan problemas se duerman rapidito y sin liarla demasiado.”

“Ja. Som a...?”

“Sí, hi sou. I també m’imagino com ho heu descobert. Hauria d’haver tapiat la porta de la Sala de Jocs fa temps. Em perd la benvolença.”

“¿Benévola? ¿Tú? ¡Ja! ¡No eres más que una zorra! ¡También te has tirado al Director, ¿verdad?! Seguro que sí, cuando me ha echado a mí.”

“No n’has de fer res.”

“Sí que se l’ha tirat, sí.”

“Hibari!”

“Jo mateix.” – la Doctora se’l va mirar però no va dir res. Eren en una cel·la no gaire gran, ben bé com si fossin en unes masmorres. En Hibari estava a la paret de la dreta de l’entrada. Davant hi tenia en Hitsugaya i en Kid. A la paret del fons, hi eren l’ Ouji i l’ Atobe. Al seu costat, en Zoro dormia.

“Ho sento, Atobe. El Director ha aparegut tant de sobte que no he tingut temps per a—”

“Nada. Además, la culpa ha sido del imbécil ese que tienes dormidito a tu lado.”

“Nois, hem de sortir d’aquí.”

“Sortir? D’on?” – va remugar en Zoro mig endormiscat. Igual que havia fet ell, va provar d’incorporar-se però la corda que li lligava les mans a la paret el va fer inclinar-se cap enrere, provocant-li un fort cop de cap contra el mur. – “La puta mare que em va parir! Què és això?!”

“Una celda.”

“No, ja, fins aquí hi he arribat solet, gràcies! Dic les cordes aquestes! Que potser creuen que travessarem els barrots si ens deslliguen?!”

“No cridis, que ressona.”

“Pensábamos que a lo mejor tú, con tu súper fuerza, podías deshacerte de tus ataduras, ¡zagall!”

“Em prens per en Hulk o què?”

“Soñar es gratis. Va, pruébalo, ¿qué te cuesta?”

“Ni de conya em penso destrossar els canells per treure’m les cordes! I si necessitem els punys més endavant, què?!”

“Si no ens deslliguem, no ho sabrem mai.”

“Però no — ah! Kid, tu tens els canells petits, prova a veure si te’n pots desfer!”

“¿Pero tú te crees que es tonto? Lleva aquí la noche entera, ya lo ha prova —”

“No, no ho he fet.”

“Què?!”

“És que tenia por.”

“¡Yo me cago en tu puta vida, Kid! ¡Llevas aquí todo el puñetero día, con su puñetera noche, y ni siquiera lo has intentado! ¿Cómo se puede ser tan rematadamente capullo?”

“Atobe, no siguis així, pobrissó. No veus que tenia por, que no sabia el que es feia?”

“Acaso te estás vengando por algo?”

“Què?! Jo?! No.”

“Que te den, cabeza de sapo.”

“Em vas dir el mateix aquella nit que tu i en Hitsugaya vàreu arribar tan pet que no sabíeu ni qui era qui. I em va tocar mossegar-me la llengua.”

“La almohada, dirás.”

“El que vull dir és que l’ Atobe no és ningú per criticar als altres. Si en Kid no ho havia intentat fins ara, doncs mala sort. Però ara que hi som tots, ho farà, oi que sí?”

“Jo no ho vaig tan clar.”

“Kid, no et gronxis gaire o te la fotràs contra el terra. No perdem res. Va, espavila!” – a contracor, en Kid va començar a torçar i retorçar les mans dins les manilles, en un intent per alliberar-les. El problema era que estava tan nerviós que el propi tremolor del seu cos li impedia mantenir l’estabilitat dels seus moviments. I com més remenava, més soroll feia. En Hibari temia que algú el pogués sentir i anés a veure què feien. En la situació en la que es trobaven no podrien fer gaire cosa si els enxampaven. Es van sentir passes al final del corredor. I en Kid es va aturar de sobte.

“¡Pero no pares ahora, desgraciado!”

“No, no, no!” – va cridar en Kid. Però en Hitsugaya li va etzibar un cop al baix ventre amb la cama i el va fer callar de cop.

“Més et val fer-te l’ adormit si no vols que la pròxima sigui a la boca.”

“Què collons feu? Es pot saber què és tot aquest escàndol?”

“En Kid, que somia.”

“Mmh.” – quan el zelador els va deixar sols, en Hitsugaya i l’ Ougi van comminar a en Kid a desfer-se de les manilles com més aviat millor.

Després d’unes quantes amenaces i un parell de genollades ben donades als ronyons, en Kid va aconseguir desfer-se de les manilles. Però seguien tancats, així que l’alegria momentània per l’alliberament del seu company els va durar poc.

“Per ara, seu. No volem que sàpiguen que te n’has desfet.”

“I doncs, quin és el vostre genial pla?”

“No te pases. A ver, creo que llevo alguna horquilla en el pelo. Míralo.”

“Portes forquetes?”

“Uno nunca sabe cuándo va a tener que mostrarse en perfecto estado de revista. Además, con esta cabellera, lo mínimo es saber cómo cuidarla, ¿no crees?”

“Però funcionarà? Vull dir, jo ho he vist a les pel·lícules, però...”

“Per provar.”

“Jo... m’hi estat fixant i po—”

“Y espabila, Kid. No tenemos todo el día.” – en Kid va provar de fer servir la forqueta per alliberar a l’ Ougi de les manilles però va ser inútil. Si era veritat que es podia fer, ells no n’eren capaços. Tot i així, en Kid va intentar-ho amb les manilles de tots i també amb la porta. Una decepció rere l’altra. – “Bueno, pues nada. Pensemos.”

“Jo volia dir que he estat aten—”

“I si atonyinem a algú i provem sort quan se l’enduguin?”

“Claro, porque con los pies podemos pegarnos unas palizas de agárrate y no te menees, no te jode. Hay que aprovechar que Kid se ha deshecho de las esposas y—”

“—t als horaris.”

“Perdona, què?”

“Que fan tornos. I només n’hi ha un. Si esperem que ving—”

“Potser el podrem reduir i fer-nos amb les claus. Sí, bona idea.”

“Però no tenim res que pugui causar mal.”

“¿Como que no? La horquilla.”

“¿En serio? Es una cochina horquilla de cinco centímetros. ¿que daño puede hacer eso?”

“Home, ben clavat a un ull, ha de fer mal.”

“I després només l’hauríem de fer callar a cops. De peu. I això sí podem fer-ho.”

“Genial. Kid, l’has de fer venir. Com sigui.” – no era el pla més astut, però no tenien res millor. En Kid els va explicar que els zeladors només entrarien a la cel·la si creien que les seves vides corrien perill, al cap i a la fi, la Doctora els volia sencers, no es podien arriscar. Però aquells païos eren armats i no seria fàcil deixar-los fora de combat. A més, s’havien d’assegurar que només n’hi havia un, perquè si l’altre company era allà i els sentia, no perdria el temps intentant descobrir què estava passant, aniria a buscar a la Doctora directament. I aleshores haurien begut oli.

Quan en Hibari ja pensava que portaven una eternitat esperant, en Kid es va aixecar i va mirar pels barrots. Amb un lleu assentiment de cap, va seure al costat d’en Hitsugaya i va començar a cridar, com si l’estiguessin cremant per dins amb un ferro roent, i a salivar. En obrir i tancar d’ulls, en Kid semblava embogit de dolor i a punt de patir un shock. Escumejava per la boca, tenia els ulls en blanc i patia unes convulsions molt violentes, prou com perquè fins i tot els seus companys, que sabien que fingia, fessin cara d’amoïnats. Quan el zelador ho va veure, va obrir la porta enseguida i es va agenollar davant seu. Quan se’n va adonar, quan va veure que en Kid no duia manilles, ja va ser massa tard. Ràpid com una guineu, en Kid li va clavar la forqueta a l’ull. Una, dues, tres vegades. El zelador cridava de dolor i va intentar apartar en Kid d’una empenta però en Hitsugaya li va fer la traveta i va caure.

“¡Ahora! ¡Dale una buena, Kid!” – aprofitant que el zelador estava a terra, en Kid se li va asseure al damunt i, amb ungles i dents, li va destrossar la cara. L’home seguia cridant però semblava tan aclaparat per la situació que va ser incapaç de defensar-se.

Amb les dues mans fetes un puny, en Kid va descarregar totes les seves forces damunt del crani del zelador. Ja no es va moure més. Però en Kid va continuar. Amb els punys ben tancats, li va destrossar la cara, el pit, les costelles, tot. Ningú li va dir que parés... perquè cap d’ells ho volia.

Deu minuts més tard, en Kid estava esgotat. Amb moviments lents i feixucs, es va aixecar i li va clavar un últim cop amb el peu al cadàver que tenia davant seu. Li va remenar les butxaques i en va treure un manyoc de claus. Una per una, fins que va trobar la correcta, les va provar totes. Ja eren lliures.

“Ahora salimos de aquí, vamos a buscar a Zura y nos largamos.”

“Espero que aparegui un altre zelador, perquè m’he quedat amb les ganes de trencar alguns ossos.”

“Som-hi.” – van deixar enrere la cel·la i van enfilear el passadís cap a la única font de llum enmig d’aquella tenebra. Van arribar a una sala blanca, estèril, com si fos el quiròfan d’un hospital. I aquesta era la única semblança. Desenes de llits ortopèdics s’alineaven contra la paret. Damunt, cossos destrossats, cossos oberts, cossos cosits, cossos morts. En Hibari va sentir nàusees: aquella dona s’aprofitava dels nens i nenes de la Casa i els feia servir en els seus mòrbids experiments. Per les marques que tenien, cicatrius guarides temps enrere, semblava

que la Doctora els havia estat torturant durant molt de temps. Alguns no eren més que criatures, d'altres semblaven adults. N'hi havia que estaven penjats cap per avall, completament nus. Era horrible i antinatural: la presència inesborrable de la mort era encara més real en un lloc com aquell, on netedat i pulcritud semblaven riure's d'aquells que havien perdut la vida sota la mirada inquisitiva del monstre. Què estava buscant? Què pretenia trobar?

Al seu costat, va sentir com la respiració dels seus companys s'havia accelerat. Els va mirar i tots, absolutament tots, estaven pàl·lids i tremolant com fulles. I aquella mirada... embogida, perduda, irracional. Coneixien a aquella gent.

“Ei, nois. Va, ja no hi podem fer res. Anem a buscar en Zura i sortim d'aquí.” – els va dir amb la veu tenyida de resignació. Si ho haguessin intentat abans, potser podrien haver salvat a algú més.

“No. Tornem a la cel·la.”

“Kid, no podem perdre te—”

“En Kid té raó. Això ho ha de pagar.” – entre l' Oují, en Hibari i en Hitsugaya, van amagar el cos del zelador entre els moltíssims cadàvers amuntegats en un racó: cadàvers mutilats que ja havien complert el seu propòsit i havien estat abandonats sense més cerimònia.

En Zoro i l' Atobe van anar a buscar a en Zura i el van alliberar. Quan es va reunir amb els seus companys i va veure quina havia estat la sort de tants altres, en Zura va udolar com un llop ferit i va plorar. Com un nen petit. Com si acabés de descobrir que estava completament sol. Com si tota l'esperança del món hagués cremat i només en quedessin les cendres. No hi havia manera de tornar enrere, de recuperar allò perdut.

Van ensumar aquell perfum asfixiant molt abans que la Doctora se'ls aparegués davant la porta de la cel·la com per art de màgia. Ja no portava la màscara posada; ara en Hibari la podia veure exactament com era: un malson.

“Se us veu molt calmats, nois. Us hauré d'animar una mica, sinó, no podré tenir allò que més desitjo.”

“Déjame adivinar; ¿mi rabo en tu esófago?”

“Ja ja ja, pots intentar-ho tantes vegades com vulguis, Atobe, no hi cauré. De fet, seràs tu qui acabarà de genolls davant meu. Dóna't temps.”

“Bueno, ya me tienes de rodillas. Go ahead.”

“No, amor, no. Res de donar-te allò que vols, no aquesta vegada. Faré que em supliquis, faré que tots em supliqueu. I aleshores, potser, seré bona.”

“Ah, però en saps? De ser bona, vull dir.”

“No ho he estat sempre? Us he tractat bé. N’hi ha d’altres que han tingut pitjor sort.”

“¿No me digas? ¿Y qué ha sido de ellos, te los has comido?”

“I arruïnar aquesta meravellosa figura que el Cel m’ha donat? Ja, ni pensar-ho.”

“El cel? I tu et fas dir Doctora?”

“Calla Kid, o és que vols tornar a la piscina?”

“Obliga’m-hi.”

“Ju. No encara. Primer els haig de donar la benvinguda als teus amics, no? Em pregunto qui cridarà més. En Zoro? En Hitsugaya? En Hibari? L’ Oujì? L’ Atobe?”

“No necesitas mucho para hacerme gritar. Córtame un poco el pelo y me tendrás berreando como un cerdo en el matadero.” – la Doctora es va apropar a l’ Oujì pel darrera i va posar les mans entre els barrots per acariciar aquella llarga cabellera del color de l’or. Cap d’ells es va moure un pèl, encara era massa aviat. D’una estrebada, la Doctora va tirar el cap de l’ Oujì enrere i li va ensumar els cabells.

“Mmmh, tan de bo l’ Atobe tingués uns cabells com els teus, Oujì. Seria tot molt més plaent.” – li va agafar la barbeta i li va girar el cap, deixant-li la galta contra els barrots. Amb una expressió propera a l’orgasme, li va llepar la galta, la orella, el coll. En Hibari va pensar en la seva mare, en la manera com passava aquella fastigosa llengua per tots els racons del seu pare i va tenir basques. La Doctora se’l va mirar i va somriure, un somriure enverinat, malvat. Va deixar estar l’ Oujì i es va apropar a la porta. – “Crec que ja sé per qui començaré. Imagino que no li tindreu gaire estima a en Hibari, no? Ja ja ja, mentre estic amb ell, podeu acomiadar-vos, segur que serà molt emotiu. Sig! Sig! Sig, on ets?! Coi de morbós, segur que s’està entretenint amb alguna de les nenes mortes. En fi.” – va treure les claus de la butxaca i va obrir la porta. En Hibari estava preparat per fer la seva part, així que quan la Doctora es va inclinar damunt seu per treure-li les manilles, li va donar un cop de cap a la barbeta prou fort com per trencar-li. Però el va veure venir i es va fer a un costat. – “No, no, Hibari, així no anem bé. Serà millor que col·la—” – no va poder acabar la frase perquè en Hitsugaya l’havia estabornit pel darrera.

Van ser ràpids. Van fer servir les mateixes cadenes que havien fet servir amb ells. La van deixar despullada al centre de la cel·la, estirada a terra, formant una creu, lligada de peus i mans i emmordassada.

Quan es va despertar, tots eren allà, esperant. El primer en començar va ser en Zura. Amb delicadesa, quasi com si li sabés greu, va fer passar el bisturí per cada racó de la seva anatomia. I ella cridava. I cada cop que cridava, en Zura parava, eternitzant el seu dolor. Va apropar el bisturí al seu rostre, però l’ Atobe li va aturar la mà.

“La cara déjala como está. Quiero que su última expresión, la de terror más puro, se refleje en esas facciones que tanto me gustan.” – i va seguir, sense ordre ni concert, la seva particular dansa. La Doctora tenia els ulls tan oberts que si algú li hagués clavat un cop al clatell, se li haurien sortit del lloc. Una estona després i esgotat, en Zura va deixar caure el bisturí a

terra i es va fer a un costat. En Kid li va prendre el relleu. Portava un sac a les mans. Quan la Doctora el va veure, els ulls se li van omplir de llàgrimes. Va intentar desfer-se de les seves lligadures però no ho va aconseguir. Estava terroritzada.

“Kid, què hi portes aquí dins?”

“Un cop em van dir que la meua ràbia era com una onada, que arrasava amb tot allò que tenia al davant, que era com la fúria del mar: asfixiant. Aquesta meuca va tenir el valor de dir-me que la única part asfixiant de mi era jo mateix, que era una gra al cul. Espero que domini l’apnea, Doctora.” – entre crits i estrebades, en Kid va posar el cap de la Doctora dins el sac i el va estrènyer al voltant del seu coll. Amb calma i moviments suaus, se li va asseure damunt del pit. Se la va mirar uns segons... i li va saltar al damunt. La taca fosca que va aparèixer al sac, el xiulet angoixant que els arribava des de dins d’aquest i el crec sec que havien sentit, els va dir que les costelles de la Doctora s’havien trencat i els pulmons estaven foradats. Satisfet i somrient com un gat a punt de llançar-se al damunt de la seva presa, en Kid va posar les mans al voltant del coll de la Doctora i va prémer. Més i més fort, fins que no es va sentir res més que la seva respiració accelerada. I la va deixar anar. La Doctora va agafar aire, desesperada per viure. I en Kid va prémer un altre cop. I així en repetició contínua. Sempre fregant el límit una mica més. Sempre a punt d’arribar fins al punt de no retorn. Però sempre tornava enrere.

“Ningú sospitarà si no la veuen a dalt?”

“Que va, aquesta dona podia estar-se hores “fora” de la Casa, que ningú la trobava a faltar. A més, és tard. Dormen.”

“I encara que la trobessin a faltar, qui vindria a buscar-la? Els té a tots acollonits. Tot és molt més fàcil si fan veure que la seva absència no és un problema.” – en Zoro va aixecar el cul del racó on s’havia assegut i es va apropar al cos semi inert de la Doctora. En Kid seguia asfixiant-la i ell els va rodejar, com una lleona que espera la millor oportunitat per atacar. Després d’una volta sencera, es va aturar a l’espai que delimitaven els braços d’ella i sense ni pestanyejar, li va trepitjar amb força el canell dret, destrossant-li tots els ossos. La Doctora es va remoure amb tantíssima força que en Hibari i en Hitsugaya la van haver d’aguantar al terra per por que un mal gest li perforés encara més el pulmons i no fos capaç d’aguantar allò que encara li quedava. Satisfet, en Zoro va apartar en Kid i va seguir destrossant-li aquell cos del que estava tan orgullosa. El genoll dret. El turmell esquerre. El colze esquerre. La clavícula. I ella cridava, cridava tant que a en Hibari li feien mal les orelles. Cridava tant que els seus laments li tornaven en forma de punyals, enfonsant-se-li a la pell, a la ment, a l’ànima. No li’n va quedar cap sencer.

Quan ja no li va quedar res per trencar, en Zoro va sortir de la cel·la i els va dir que se n’anava amb en Zura, a donar un adéu digne als qui eren morts i a deixar lliures el qui encara es podien mantenir de peu. Va marxar sense fer soroll, sense alterar la seva respiració. A la mirada, se li dibuixava una ombra d’avorrimet.

“Pues menos mal que era un vago. Un poco más y nos la deja tiesa. Está de suerte, ¿eh, Doctora? ¿Eh, cómo dice? Oye, Kid, quítale el trapo ese de la cabeza, que no me estoy enterando de nada.”

“De—de... ixe—xeu-me. To—oot. Qu—ual—qua—lsevo—vol co—os—a.”

“No te vamos a soltar, maja. No ahora que te tenemos justo donde queríamos. No, te quedas.”

“A més, no tens res que ens pugui interessar.”

“Lli—iber—ta—aaa... at.”

“Eso lo lograremos igual, gracias. Y, cariño, todavía tenemos algo pendiente, ¿recuerdas?”

En Hibari necessitava un descans. Tant dolor li estava provocant nàusees. Van acordar que si volien arribar fins al final, tant ells com la Doctora necessitaven una mica d'aire fresc. La van deixar allà, estirada a terra i lligada. I van anar a buscar a en Zoro. Se'l van trobar davant d'una de les cel·les, buida, mirant-la com si formés part d'ell.

“Zoro, què fa—?”

“Jo he estat aquí dins. No sé quan, ni quant de temps, però recordo aquestes quatre parets.”

“Això és impossible. Mai, des que vas arribar, has abandonat la Casa. És impossible qu—”

“I jo et dic que sí!” – va agafar en Hitsugaya pel coll de la camisa i el va alçar fins que el va tenir a l'alçada dels ulls. – “Després de l'esfondrament... em van dir que havia estat culpa meva, que els hauria d'haver avisat, però eren tan pesats. Només me'ls volia treure del damunt, però jo no vaig fer res. Recordo una mà aspra acariciant-me el cap, el cos. Aquí, a les fosques. Recordo que em va tancar la boca. Recordo l'alè al clatell. Recordo aquell dolor lacerant entre les cames. Recordo sentir-me brut. I ràbia, molta ràbia. I la veu del Director a la meua orella “No passa res, no passa res. Bon jan, ets un bon jan.”. Jo ja he estat aquí, abans d'estar a la Casa.”

“Zoro, no ho crec pas. No, espera, deixa'm acabar. I si... i si el Director i la Doctora han estat arplegant nens i nenes abandonats o moribunds per a experimentar amb ells? Potser tenen algun contacte a fora que els diu on trobar-los. Si fos així—”

“Si fuera así, eso explicaría porqué nunca se presenta nadie del gobierno por aquí. Porqué no hay inspecciones y todo eso.”

“Però no explica perquè en Zoro creu que ja ha estat aquí.”

“De fet... Zoro, tu estaves en una altra Casa, no?”

“Sí. Però es va esfondrar quan tenia 13 anys.”

“Homicidi involuntari? Si el van tenir tancat fins que aparegués algú que se'n fes responsable—”

“Cualquier celda seria esta. Sí. Entonces, ¿el Director te violó en un cuartel de policía? Hay que tener valor para hacerlo en sus narices.”

“¡Claro! ¡Por eso me tenías tanto miedo cuando me acercaba con mi descomunal falo a por ti! ¡Ja ja ja ja ja ja!”

“Tanto como descomunal, no. De hecho, he visto rotuladores más grandes.”

“Uoooooh! Gresca! Gresca! Gresca!”

“Tsk, cállate.” – tots van riure amb el comentari de l’ Ouji, fins i tot en Zoro, que s’havia animat una mica. Qualsevol que els veies, va pensar en Hibari, no sospitaria, ni de lluny, el que acabaven de fer. Ni tampoc que pensaven continuar fins que aquell puta pagues per cada crim que havia comés. En el fons, eren una colla de nanos joves en busca de diversió.

Una estona després, en Hibari, l’ Ouji, en Hitsugaya i l’ Atobe van tornar a la cel·la de la seva presonera.

La van trobar somiquejant i demanant clemència. Tenia el cos coberts de blaus, talls i sang seca. També s’havia orinat al damunt i una taca fosca s’estenia per sota del seu cul. Amb cura, en Hitsugaya li va treure el sac del cap. Va obrir els ulls però li va costar alguns segons enfocar la mirada. Quan per fi va semblar que havia recuperat el nord, l’ Ouji va parlar.

“Bien, continuemos.”

“No.”

“Sí. Pero no sufras, no nos entretendremos demasiado, Atobe está como loco por terminar lo que sea que dejasteis a medio concluir. Además, alguien tiene que ir a supervisar a los pequeños salvajes que estamos dejando sueltos, ¿no? Sería una lástima perderse el espectáculo.”

“Mat—ar...an a t-to—ots.”

“Vaya. Bueno, menos da una piedra. Oh, y hablando de ellas... Hibari, amor, serías tan amable de encender un fuego y poner algunas a calentar. No queremos que nuestra querida Doctora se nos vaya antes de tiempo, ¿no?” – en Hibari va entrar al laboratori, buscant alguna cosa que li permetés encendre un foc. Però només va trobar espelmes.

“Bueno, servirán, sí.” – de dins d’una de les butxques del panatlló, l’ Ouji en va treure uns guants i se’ls va posar. – “No me gustaría mancharme las manos.” – mentre havien estat descansant, l’ Ouji havia estat passejant pel laboratori, buscant alguna cosa de profit. Resulta que la Doctora tenia tot mena d’eines per a “jugar” amb les seves víctimes, algunes de molt innovadores i d’altres més corrents. L’ Ouji s’havia decantat pels clàssics.

El ganivet era d’acer i robust, un pam de llarg. I estava oxidat. La Doctora no deixava de plorar però la seva veu sonava tan distant que es confonia fàcilment amb el so de la respiració dels seus companys. En Hibari sabia què havia de fer; ja ho havien parlat. Es preguntava si no

seria més fàcil deixar-la desgana-se com un porc; no creia que l' Atobe la necessités viva pel que volia fer-li.

Sense deixar-se intimidar pels gemecs suplicants de la Doctora, l' Oují es va agenollar al seu costat, va aixecar el ganivet i li va tallar d'arrel la mà dreta. Aquells crits acompanyarien a en Hibari tota la vida. I no sempre com a un recordatori maleït del dolor que li havien causat a aquella dona, sinó també com a remei per a les nits més solitàries. La veu de la Doctora era pràcticament inaudible, els seus crits semblaven esquinçar l'aire. Amb un moviment de cap, l' Oují li va demanar a en Hibari que li cauteritzes la ferida amb l'espelma, ja que escalfar una pedra amb elles havia resultat impossible. L'olor a carn cremada li recordava als seus pares i a l'explosió. En Hibari no es va poder contenir: va tirar l'espelma a terra i es va endur la mà als pantalons. Mai havia estat tan excitat, ni tan sols la primera nit, quan la caixa el va desposseir de tota voluntat.

En Hibari sabia que l' Oují continuava amb el seu càstig perquè podia sentir els crits de la Doctora i el so del ganivet quan tallava l'aire. Quan es va unir de nou al grup, a part de la primera mà, també li faltaven tres dits de l'altra, una orella, mig peu esquerre i tots els dits del dret. Hi havia sang per tot arreu. Curiosament, l' Oují seguia tan net com quan havia començat. En Hibari li va agafar l'espelma a en Hitsugaya i va seguir cauteritzant les ferides. A la panxa, amb cera, en Hitsugaya hi havia escrit "Gossa". En Hibari va afegir-hi "Mentidera".

"Perra mentirosa. Sí señor, la describe a la perfección. En fin, yo ya estoy. Atobe, toda tuya. Vámonos, nenes." – van deixar a l' Atobe i a la Doctora tot sols. No duraria gaire, ja no li quedaven forces i estava a les portes de la mort, però això no semblava importar-li gaire, a l' Atobe. De fet, semblava que estigués content i tot de poder treure-se-la del damunt. O això li va semblar a en Hibari.

En Zoro i els altres quasi havien acabat d'alliberar a tothom. En Zura els estava conduint escales amunt, cap a la Casa, perquè es retrobessin amb els seus antics companys. Es feia de dia. S'havien passat la nit jugant amb ella. Ara havien de marxar. Quan van estar segurs que no quedava ningú, van tornar a la cel·la a buscar l' Atobe. Se'l van trobar amb una mirada melancòlica als ulls, el cap repenjat a la mà i el somriure de qui, per fi, ha acabat amb la tasca més dura de la seva vida pintada als llavis. Quan els va sentir, se'ls va mirar, distant. Es va aixecar del terra i va abandonar aquella masmorra lúgubre amb els seus amics. En Hibari oblidaria aviat aquella última imatge: un cos travessat de dalt a baix per un barrot de la cel·la. L' Atobe l'havia empalat. Bé, no li agradava tant cardar?

"I bé, tot a punt?" – va preguntar en Zoro amb un cafè a la mà i posant-se bé les ulleres de sol. Des que havien abandonat la Casa, se'l veia més animat, més mogut.

"Sí. A las 12 en punto hacen el cambio. Los pillamos desprevenidos y nos metemos dentro. ¿Lo tenéis todo?" – l'Oují tenia al davant el plànol de la sucursal. No era gaire gran i la càmera cuirassada estava a la mateixa planta; no haurien de moure's massa.

“Tan de bo tinguéssim un parell de rifles d’assalt, així faríem més por.” – en Kid seguia sent un envejós compulsiu, però havia guanyat valor i sempre sabia com distreure a la gent. Era tot un artista.

“Tu crida una mica i au.”

Havien triat un bon dia: feia bo i hi havia moltíssima gent pel carrer. Seria fàcil dividir-se i trobar-se més tard sense por a que els trobés la policia. De fet, feia mesos que els anaven al darrera però encara no havien aconseguit ni veure’ls el clatell. Eren ràpids i llestos, s’havien guanyat la seva llibertat a pols.

En Hibari sostenia el diari del dia. Havien tornat a fer un reportatge especial sobre l’incident de la Casa, ara més coneguda com a Sanatori del Terror. Deien que tenien noves dades sobre el que la Doctora brutalment assassinada havia estat fent durant anys en aquell lloc horrible i maleït. Les coses no havien anat exactament com ells volien, però tampoc es podien queixar.

La nit de la fugida, els nens i nenes alliberats del captiveri a les masmorres, van entrar en tromba a les habitacions dels seus companys i s’hi van acarnissar. Segons les fonts policials, no en va sobreviure cap; no més d’un dia, com a mínim. Una de les residents, una nena petita, els va donar el nom del Director. El tenien fixat per pederasta, però mai l’havien pogut inculpar. El van trobar al seu despatx, amb unes tisores clavades al cor i centenars de mossegades per tot el cos.

Resulta que els nens i nenes que vivien allà no eren orfes, com es va creure des d’un bon principi, sinó criatures amb família que els havien portat allà pensant que els feien un favor. La Doctora i el Director els havien assegurat que s’encarregarien que els seus fills, nebots, germans rebessin les millors atencions i que, en un tres i no res, tornarien a casa completament sans. Els van prometre el cel però sense dir-los que als seus petits els tocava viure un infern. Aquell centre no s’encarregava de combatre les malalties mentals, com prometien els seus màxims responsables, sinó que en provocaven de pitjors.

Revisant la documentació del centre, la Policia va trobar les fitxes d’en Hibari i els altres. Se’ls classificava com a joves extremadament violents, candidats a nova experimentació mèdica. De quin tipus, ningú ho sabia. Però psiquiatres i psicòlegs experts consultats van declarar que, vistes les notes de la Doctora, no es podia esperar que aquest grup de nois pogués, mai de la vida, reintegrar-se a la societat. Als profunds traumes i malalties mentals diverses que ja tenien quan van ser tancats en aquell centre, se li havien de sumar totes les experiències traumàtiques que havien viscut i també la medicació experimental a la que havien estat sotmesos. No descartaven que l’estat del cadàver de la Doctora es degués a una profunda i dedicada tortura per part d’aquests nois que, a dia d’avui, seguien lliures i en parador desconegut.

En Hibari no va poder evitar somriure. No els atraparien mai, no després del cop d’avui. Si tot sortia bé, és clar. Ara que, fins ara, tot havia sortit rodó. Va consultar el rellotge.

“Un minut, nois.” – va dir en Zura, qui per fi havia recuperat un pes normal.

“Som-hi.” – en Hibari i els seus amics, la seva família, es van alçar i van abandonar la cafeteria. Amb decisió, van entrar al banc. Avui seria un gran dia.

..... *No li preguntis a la caixa. Fi*

- **Atobe**: JO-DER con Hibari. Has logrado acojonarme, tío.

- **Hiba-chan**: Bé, a veure si així deixes d’emprenyar-me.

- **Atobe**: Mmmmh, pides mucho.

- **Ouji**: Ha sido... diferente. Refrescante y dinámica.

- **Zoro**: Com que “refrescant i dinàmica”, penjat?! A mi m’ha posat els ous de corbata!

- **Hisugaya**: Ara entenc perquè mai et vols banyar amb nosaltres; no hi ha gaire a veure.

- **Kid**: Doncs jo tinc molta por... Hibari, fas molt por.

- **Hiba-chan**: A veure si és veritat i apreneu la lliçó.

- **Zura**: Quina lliçó?

- **Hiba-chan**: Toqueu-me els pebrots... I ESTEU MORTS!

- **Ouji**: Calcinados, más bien. Por cierto, muy buenas las escenas picantonas. Como se nota que tienes un buen maestro. Eso es muy importante. La relación entre un aprendiz y su maestro. Marca un antes y un después en la vida del individuo. Refuerza las virtudes, fortalece el alma y da armas para combatir el miedo.

- **Hitsugaya**: No vull ni saber com va ser el teu mestre.

- **Ouji**: O no, yo no tuve de eso. En Dogura no creemos en esas memeces

- **Zoro**: **T_T**...

- **Atobe**: En fin, yo me voy a dormir. Quién se viene a la cama conmigo?! Vale, no contestéis todos a la vez, que me colapsáis el servidor...

- **Kid**: I tens estómac per dormir? Jo crec que no tornaré a tancar els ulls en ma vida... – i com que tota excepció, té la seva regla, l’Ouji etziba una coça voladora al clatell d’en Kid i el fa caure rodó als peus dels seus companys...

- **Ouji**: Listo. Alguien más sufre de insomnio? – després de negar vehementment amb el cap, els nois de la casa se’n van a dormir. Una mica menys beguts. Una mica menys innocents. I molt, moltíssim més acollonits...

Declaració d'intencions

Aquest cop em venia de gust fer alguna cosa més seriosa. Volia una història que no fos el conjunt d'absurditats habituals i m'ha sortit això. Potser és massa seriosa i no us agrada. Potser és el contrapunt perfecte a GranOtaku i me'n demaneu més. El temps dirà. Jo m'ho he passat molt bé escrivint-la, és un tipus de gènere (si se'n pot dir així) que mai havia tocat i ha estat un repte; un d'agradable. De fet, m'ha agradat massa i això em preocupa (la meua vena fangirl té cert punt angoixant). No sé, és molt complicat tot plegat. Afortunadament, les musses no m'han abandonat i l'he pogut escriure en temps rècord (per ser jo, és clar). He tingut temps per a repassar-la a consciència i arreglar-la tan bé com he sabut. De rellegir-la i pensar "Què collons els hi estic regalant per Nadal?! Em denunciaran!". Però ja està fet i com es diu en castellà "a lo hecho, pecho".

El cas és que us he tingut molt aïllats del món de GranOtaku (cosa que molts m'agrairan, encara que el Col·legi de Psicòlegs no opina el mateix) i això no està bé. De tant en tant, deixar-se anar una mica, no fa mal. I com que a GranOtaku sóc jo qui es deixa anar, podeu estar tranquils. De fet, ja teniu anècdota per als vostres nets. Vejam, "Jo en sé d'una que va tocar fons quan encara era jove. És clar que ja hi era, al fons. Bé, que estava molt tronada. I tinc proves. I ara, porta'm l'orinal, que l'avi no es pot moure i ha de deixar anar als hostes, gra gra gra gra gra gra!". D'acord, no sé quin avi malalt es posaria a cagar voluntàriament davant del seu net però el riure raspós per l'edat sí el tindreu... i sinó, temps! Whatever the case, gràcies per arribar fins al final.

Molt bones festes a tothom!

